

TOSQUIJA

revista de Vilobí d'Onyar, Salitja i Sant Dalmai

DOSSIER ELS NACIONALISMES

desembre 1991

número 19

SUMARI

TOSQUIJA

revista de l'Elsbe d'Osona, Noya i Sant Feliu

DOSSIER ELS NACIONALISMES

desembre 1991

numero 19

REVISTA TRIMESTRAL

NÚM 19 - ANY V - DESEMBRE 1991

Editorial	3	Dossier	15-30
Col·laboració	4	<i>Els nacionalismes</i>	
<i>Memé Detrás</i>		Poble viu	31-35
Divulgació	6-9	<i>El concert del desconcert</i>	
<i>El racó del rodamón</i>		<i>Els campions de Vilobí</i>	
<i>Coneguem els nostres escriptors</i>		<i>Sant Galderic</i>	
<i>Castells de Catalunya</i>		<i>La Fira Comarcal de St. Miquel</i>	
La salut, un hàbit	10	<i>Cins hores de goigs</i>	
<i>Àrea bàsica de salut</i>		Acords d'Ajuntament	36-40
Plats i olles	11	<i>Sessions i notes informatives</i>	
<i>Moussaka</i>		Esports	41-42
Des de l'escola	12-13	Entreteniments	42
<i>La castanyada</i>		Paisatges a l'abast	44
<i>Hola Jaume!</i>			

Consell de redacció: Lluís Ball-llosera, Pilar Falgueras, Dolors García, Cisco Miró, Olga Moreno, Joaquim Puigvert, Mercè Rabionet, Albert Sala, Rosa Sanglas, Dora Santamaria, Lluís Simon.

Fotografies: Lluís Molins, Joaquim Puigvert, Albert Sala, Francesc Carbonell i Xavier Sureda, Núria Santiago i Lluís Serrat d'El Punt.

Maquetació infogràfica: Pep Caballé

Nota de redacció: Els conceptes i opinions sostinguts als articles signats que apareixen a la revista no representen, necessàriament, l'opinió d'aquesta. S'acceptaran treballs signats amb pseudònim, però el Consell de Redacció ha de conèixer, en tot cas, la identitat de l'autor.

Impressió: Palahí Arts Gràfiques, Girona
Dipòsit Legal: GI 439/97

CAL UNA RESPOSTA

es profundes transformacions que viu Europa d'ençà de l'enfonsament dels règims de l'Est i l'aparició de nous estats independents, no volem que passi desapercebut pels lectors de *TOSQUIJA* i volem a través de diverses visions dels nostres col·laboradors, ajudar a plantejar uns interrogants als que cada u de nosaltres ha de donar la seva resposta personal.

El procés de canvi iniciat, aproxima l'Europa real a l'Europa legal basada en la diversitat de llengües, cultures i nacions del continent i en el dret democràtic d'aquestes a intervenir lliurement en la construcció de la nova Europa des de la legitimitat de la pròpia independència nacional.

La profunditat dels canvis aconseguits als països de l'Est, sobten si els comparem amb el nostre marc constitucional, resultat d'unes previsions i autolimitacions establertes per les forces democràtiques que intervingueren en la seva constitució. I no parlem de com els serbis i croats, en ple segle vint i en la culta Europa, apel·len a la violència per resoldre el que s'hauria de dirimir a les urnes.

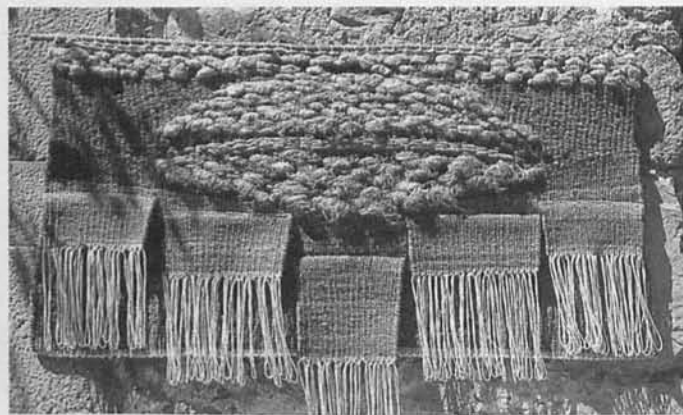
És difícil que les noves generacions vulguin ser víctimes d'insuficiències polítiques i no es plantegin d'on venim, cap on anem i com volem anar-hi.

És difícil no comparar les transformacions europees i no entendre que els llenguatges són els mateixos.

Volem que siguin respectats els nostres drets, alhora que sentim la necessitat de respectar els drets dels que per necessitats diverses des d'altres cultures, llengües i identitats, estan construint junt amb nosaltres el nostre país.

Tot aquest procés passa per una presa de consciència personal i col·lectiva, que no es pot obviar i a la que *TOSQUIJA* vol col·laborar aportant uns punts de reflexió des de les pàgines de la nostra revista.

Memé Detrás

i Aguantaria vostè permanentment de música de fons aquella sonata de Mozart o aquella cançoneta d'en Llach, posem per cas, que tantíssim li agrada, dia rere dia, una setmana rere l'altra? ¿Quantes vegades seguïdes estaria disposat a llegir aquella novel·la que tant el va emocionar? ¿Veuria més de quatre vegades en un mes la mateixa pel·lícula per molt que l'entusiasmés?

I en canvi, miri al seu voltant: setmana rere setmana, any rere any, aquests gravats, aquests quadres o aquelles ceràmiques que tant li van agradar quan les va comprar segueixen allí, impertèrrites, quasi oblidades. (Ben segur que alguns quadres es mouen, perden la seva horitzontalitat i s'inclinen, únicament per a cridar la seva atenció, per tal que vostè es fixi en ells i els dediqui encara que només sigui un gest distret, una mirada absent...).

Si ens aturem a pensar-ho, sembla com si fossin només les galeries d'art i els museus els espais destinats a assaborir, disfrutar, gaudir, «usar» en definitiva, les arts plàstiques. Només en el moment que ens decidim a comprar una peça per «decorar» el nostre pis ens aturem a fer-ne una «valoració» (i ens referim als aspectes menys econòmics del terme). Després, una vegada incorporada al nostre paisatge quotidià, queda engolida per aquella boirina constituïda pels hàbits i les rutines.

Els japonesos, mestres en tants aspectes de la sensibilitat, varen inventar el tokonoma. Un espai per a presentar pintures o cal·ligrafies, a vegades acompanyades d'unes flors seleccionades i arreglades

amb molta cura, indispensable per al cha-no-yu o cerimònia del te. Segon l'estació de l'any, l'estat d'ànim, la sensibilitat de l'amfitrió o del convidat, etc. es penja un gravat determinat, o un kakemono concret, com nosaltres escollim una música o una altra per a cada moment i situació. Per tal de facilitar aquest veritable «ús» de l'art, la major part d'obres són enrotllables ja que el suport és la seda o el paper, i fins i tot està previst un moble específic on guardar aquestes obres.

A occident, lamentablement, hem anat perdent aquestes subtileses si mai les varem tenir i aquesta capacitat d'«ús i gaudi» de l'art. Si ens preguntem *per a què serveix realment l'art*, aquí i ara, les respostes, si som sincers, es mouran en dues direccions: la de la inversió/especulació, i la del signe extern d'identitat, de pertinença a un col·lectiu cultural, econòmic, social... determinat.

I si cal donar la culpa a algú que les coses hagin arribat a aquest punt, no és certament als artistes. Ha estat una mena determinada i concreta d'intermediari (s'anomeni crític o galerista) que per a justificar i garantir la continuïtat del seu negoci i la seva existència, ha sabut fer-se indispensable repartint suficient desinformació i confusió en el «mercat», manipulant amb oportunisme l'aparició de l'abstracció, inventant del no-res falsos gènis, fent passar bou per bèstia grossa, confonent «valor» amb «preu» sistemàticament...; així s'ha erigit en l'únic àrbitre del que és bo i del que no ho és. I ha intentat convèncer d'aquesta manera a la resta dels mortals. Lamentablement s'ha aconseguit en amplis sectors que en això de l'art actual «no

LLORENS

SERVEI

RENAULT

TALLER LLORENS

Carrer Sant Narcís, 5 - Telèfon 47 30 10

17185 VILOBÍ D'ONYAR

Una proposta diferent sobre l'art i els artistes

hi entenem...». És que hi ha un art potser més abstracte que la música?, ens impedeix això «entendre-la»?

Aproximar-se a l'art, als artistes i a la seva obra amb aquesta intenció de recuperar (o bé facilitar a persones i grups que fins ara no hi tenien accés) el perdut i sublim goig que acompanya a l'experiència estètica de l'ús i la producció de l'art, és el que ens proposa un grup d'artistes del Baix Empordà, que han escollit per nom del grup «Memé Detràs» i que exposaran a Vilobí pels volts de Nadal d'aquest any.

Renunciant a qualsevol mena d'intermediari, la proposta del grup és una mica insòlita: una veritable coparticipació entre artistes i «usuaris» tant en la creació com en l'ús de la producció artística generada per tots i gràcies a tots, els uns des de tasques més properes a la «realització», els altres des de la «producció», entenent aquests termes més en el sentit que es fan servir amb freqüència en el món del cinema. Salvant les distàncies, la proposta podria compararse a un intent de col·lectivitzar la figura del mecenes, sense que això impliqui necessàriament una relació de dependència o de servilisme mútua. Les aportacions econòmiques mensuals dels «socis promotors», no són, per tant una compra a terminis. Al contrari. De fet, amb elles es

possibilita la producció de futures obres, les quals estaran a la disposició exclusiva d'aquest col·lectiu de socis promotors al preu real de cost. Naturalment l'abaratiment que això suposa és una altra manera de facilitar aquests objectius d'ús enfront els de signe o els de canvi.

Aquest estiu, utilitzant les quatre sales del primer pis del castell medieval de la Bisbal d'Empordà, Josep Canals, Francesc Carbonell, Núria Fernández, Eugeni Prieto, Eduard Romero, Carles Torrent i Pilar Vinyet, membres del col·lectiu MEMÉ DETRÀS, ha fet la presentació pública de la seva proposta, mostrant les seves pintures, escultures, tapissos, ceràmiques, etc. en una exposició que ha rebut sincers i entusiastes elogis. I el que és més important: ha començat a caminar aquesta proposta, que a algú pot semblar utòpica, amb més d'una trentena de socis promotors. Aquest desembre portaran una petita mostra del seu treball a Vilobí (la nostra sala no dona per a més), i serà una bona ocasió no solament per a gaudir-ne, sinó també per a discutir amb ells sobre aquestes qüestions del comerç de l'art, sobre el seu «preu», el seu «cost» i el seu «valor», que no són pas precisament el mateix!

R. M. MAMET

El racó del rodamón

Confluència de tres províncies

Allà on es troben les províncies de Tarragona, Castelló de la Plana, i Terol és una regió que els gironins no coneixem massa, perquè cau una mica lluny i s'hi ha d'anar expressament.

Per arribar-hi podem agafar l'autopista en direcció a Barcelona i després de Granollers per la B-30 cap a Martorell. Seguint en direcció sud ja no deixarem l'autopista fins a l'Hospitalet de l'Infant. Ja fora de l'autopista, agafarem la carretera que després de passar per Vandellós i Tivissa ens portarà a Mora d'Ebre. Aquí agafarem la N-420 en direcció a Gandesa, població a la que arribarem després de passar per les Camposines i Corbera d'Ebre.

Gandesa és un bon lloc per donar-hi una ullada i, si convé matar-hi el cuc. A més hi trobareu una cooperativa vinícola on és possible proveir de vins de la Terra Alta que també són alts de grau i ens ajudaran a contemplar millor el paisatge.

Si seguim per la N-420, després d'uns 20 km arribarem a Caseres, últim poble de la província de Tarragona, ja a la ratlla de Terol.

Passada la ratlla i continuant per la mateixa carretera arribem a Calaceit, poble d'Aragó de parla catalana. És una població amb carrers i places molt bonics i on els afeccionats a l'arqueologia podran visitar-hi el poblat ibèric de Sant Antoni.

Si s'escau que és l'hora de dinar, a la mateixa carretera i dintre del poble hi trobarem la Fonda Alcalà, de molta anomenada per les perdius, guatlleres, peus de porc, etc.

Des de Calaceit (deixant la N-420 que ens portaria cap a Alcañiz) agafem una carretera comarcal en direcció a Cretes i que ens portarà fins a Vall de Roures (Valderrobles pels castellanoparlants). Aquesta població és el cap de la comarca, amb un castell que domina la població, carrers i edificis que parlen del seu passat rellevant.

Des d'aquesta població si volem tornar cap a casa, podem agafar una carretera que per Arnés, Horta de Sant Joan i Bot ens portarà a Gandesa i d'aquí podem refer el camí d'anada en sentit contrari.

Si volem més marro, de Vall de Roures podem anar cap a Penyaraja i Montroig de Tastavins, que és un riu, afluent del Matarranya, que passa a frec de moltes vinyes i d'aquí li vé el nom.

A Montroig agafem la N-232 que en direcció sud ens portarà a Morella, població de la província de Castelló digne de visitar tant per la seva situació geogràfica com pels seus monuments. Aquests entorns foren el centre d'operacions del cabdill carlí general Cabrera, també conegut pel Tigre del Maestrat.

Des de Morella, i seguint per la N-232, arribarem a Vinarós on podem agafar l'autopista de tornada o, si encara no en tenim prou, amb pocs quilòmetres per la N-340 arribaríem a Peníscola, el refugi mediterrani del papa Lluna i que també val la pena de visitar.

JOAQUIM PUIGVERT I PASTELLS

A la pàgina anterior, vista general de Calaceit. Sobre aquestes ratlles, un medi de transport a Monroig de Tastavins, propi d'aquestes contrades. Aquí sota, de dalt a baix i d'esquerra a dreta, cases de pescadors a Peníscola; un bell racó de la part antiga de Calaceit; un carrer típic de Vall de Roures i el pont vell sobre el Matarranya amb el castell dominant la població de Vall de Roures.

*Coneguem
els nostres escriptors*

M. Aurèlia Capmany

Ha arribat l'hivern. Les festes, l'alegria o les vacances ompliran novament les nostres llars vestides de Nadal; però, en algun moment recordarem la mort de dues dones que han criticat i imaginat, que han viscut i han fet viure, que un bon dia varen decidir començar a escriure per donar a conèixer a la societat catalana les seves pors i les seves idees sense imaginar que el seu nom quedaria inscrit en la història literària, periodística i política del país. Aquestes dues escriptores que sempre enyorarem són M. Aurèlia Capmany i Montserrat Roig.

M. Aurèlia Capmany va néixer a Barcelona l'any 1918. Va estudiar a l'escola Montessori, a l'Institut-Escola i es va llicenciar en Filosofia i Lletres. Durant els primers anys

UN LLOC ENTRE ELS MORTS

Aquesta novel·la va guanyar el premi Sant Jordi de l'any 1967. Fingeix ésser una biografia del suposat poeta català Jeroni O. Campdepadrós. En l'obra se'ns dona a conèixer la vida de la decadent universitat de Cervera, l'ocupació francesa de Catalunya i el posterior exili forçat, la pesta de 1821 i molts d'altres fets que evocuen i critiquen la societat burgesa de finals del s. XVIII-XIX. Tot i que en l'obra l'autora hi desenvolupa un gran exercici imaginatiu i una preocupació per entendre el personatge des de la seva història, se li desaprova la tendència a l'esquematisme i la precipitació en el temps i en la coherència.

de professionalització va treballar en l'ensenyament però ben aviat va decidir que es dedicaria a la literatura. La seva aportació en aquest camp és remarcable i abasta diferents gèneres: novel·les, teatre, traduccions, col·laboracions en revistes diverses (*Ariel*, *Presència*, *Avui* i *Serra d'Or*) i assaigs centrats bàsicament en els problemes de la joventut i de la dona. Tal com diu Benet i Jornet, M. Aurèlia Capmany va superar l'anormalitat de la postguerra sense caure en la temptació de la llengua oficial i sense una crítica i publicitat que la recolzessin. Gràcies a la seva qualitat literària i les diverses intervencions en la vida pública catalana es va cobrir de popularitat.

Dels molts títols que componen la seva obra podríem remarcar: les seves tres novel·les cabdals, *Betúlia* (1956), *El gust per la pols* (1962) i *Un lloc entre els morts* (1967); en teatre, *Preguntes i respostes sobre la vida i la mort de Francesc Layret advocat dels obrers de Catalunya* (1966) i en assaig, *Subirachs o el retrat de l'artista com a escultor adult* (1975) un estudi biogràfic sobre Salvador Espriu o *El feminisme a Catalunya* (1973).

Tots els seus relats intenten dir-nos que el món és bell però malfet i que cal seguir vivint per tal d'endregar-lo una mica. Tot i que ella ja no pot viure més amb nosaltres, esperem que les seves paraules ens recordin contínuament el seu missatge.

MERCÈ RABIONET

Castells de Catalunya

Castell de les Sitges

A la Segarra, comarca que val la pena descobrir, trobem el municipi de Florejacs, i dins el seu terme el castell de les Sitges. Per arribar-hi hem d'anar fins a Cervera i agafar la carretera que va a Ponts passant per Guissona, a pocs quilòmetres d'aquesta trobem el trencant de Florejacs i un camí de carros ben indicat però força dolent ens durà fins al castell de les Sitges. El panorama que se'ns ofereix és encisador, el castell perfectament conservat, juntament amb l'església, romànic senzill, i un grup de cases deshabitades, formen un petit nucli medieval que sembla el decorat d'una pel·lícula, tot és a punt per rodar i el paisatge no hi desentona gens.

El castell, de planta quadrada, no té torres angulars però

Façana principal del castell

Detall d'una de les finestres del castell de les Sitges

sí una gran torre d'homenatge de les més belles del segle XIV, dessora els merlets de la torre surten vuit mènsules que fan suposar que la torre tenia una plataforma de fusta a tot vol.

A la façana principal hi ha la porta de mig punt feta amb amples dovelles, damunt la porta el matacà es conserva en part. Podem veure també les restes de finestres geminades que formen inutilitzades en fer-ne de noves el segle XVI, aquestes tenen motlures gòtiques i encara es fan servir.

L'andador és protegit amb merlets quadrats proveïts de garfis, els merlets es conserven tots. L'edifici actual correspon al segle XIV, si bé es va aprofitar bona part de l'obra construïda durant els segles XI i XIII. Els salons i la decoració de l'interior foren renovats el segle XIX.

El 1099 ja es fa esment del lloc, el 1307 el rei Jaume II concedí al comte d'Urgell la jurisdicció de les Sitges, juntament amb els castells veïns de la Morana i Florejacs. El segle XIV el castell era dels Alamany de Cervelló. Actualment el castell és propietat de Maria del Pilar de Febrer i Sanlleny, marquesa de Villa - Palma de Mallorca.

Àrea bàsica de salut

Aquesta vegada l'aportació d'infermeria a la revista és intentar explicar el significat d'àrea bàsica de salut; atès que a partir del dia 1 de novembre, el nostre poble, juntament amb Santa Coloma de Farners, es constitueix en una d'aquestes àrees bàsiques.

Per entendre aquest significat primer s'ha de parlar una mica d'atenció primària de Salut.

Segons l'OMS (Organització Mundial de la Salut) l'Atenció Primària de Salut és "l'assistència sanitària essencial basada en mètodes i tècniques pràctics, científicament fundats, i posada a l'abast de tots els individus i famílies de la comunitat.

Mitjançant la seva participació hi ha un preu que la comunitat i el país pugui suportar.

En les últimes dècades el concepte de "salut-malaltia" ha sofert una evolució important. Es pot dir que fins ben poc, només es tenia en compte el concepte "malaltia", deixant de costat el de "prevenció". Actualment, amb la reforma sanitària i mitjançant l'atenció primària de salut, s'intenta posar al mateix nivell tant la "prevenció de les malalties" com la "curació i rehabilitació" d'aquestes.

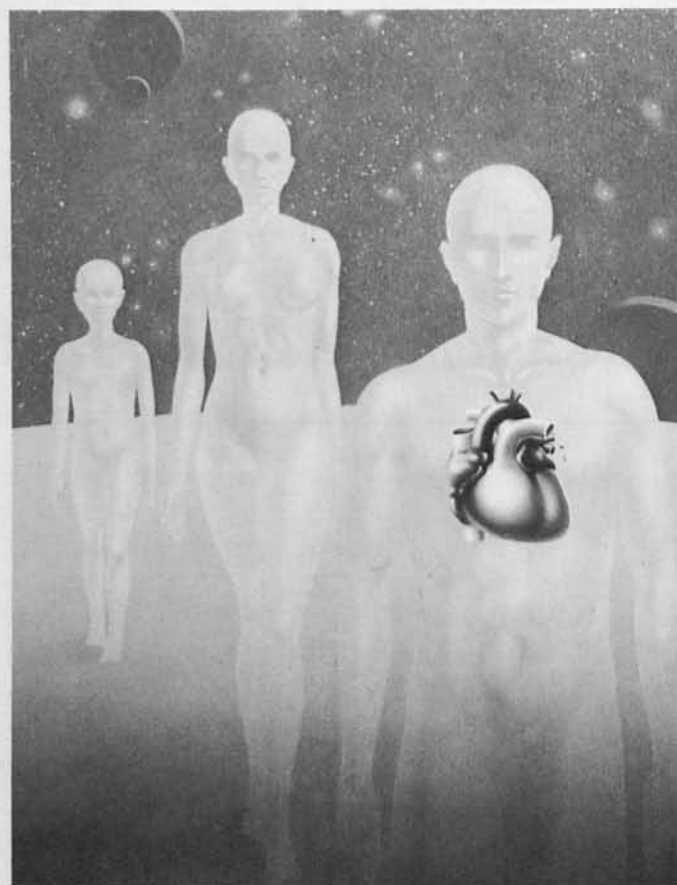
Es porta a terme un plantejament diferent de la salut, significa que aquesta ha de posar-se a l'abast de totes les persones, utilitzant tots els recursos possibles, i considerant la salut com un objectiu a aconseguir per a tothom. S'ha d'entendre que la salut no és tan sols un dret de tots, sinó també responsabilitat de tots. En aquest procés és important la plena participació individual i col·lectiva ja que la confiança en el propi esforç i la consciència social són factors claus en el procés "salut-malaltia".

L'atenció primària de salut és el primer nivell de contacte de les persones, la família i la comunitat, amb el sistema nacional de salut, per tant aquest ha d'acostar-se el més possible al lloc on viuen i treballen les persones, donant una assistència sanitària integral (a nivell físic, psíquic i social) i permanent.

Tenint en compte tots aquests conceptes i mitjançant la reforma sanitària, el primer pas és la descentralització dels serveis socials i la planificació a nivell local.

Resulta fonamental desenvolupar l'atenció primària de salut en el marc d'un equip de salut, d'aquí la formació de les àrees bàsiques de salut.

La llei estableix que les àrees de salut serien les peces

bàsiques dels serveis de salut de les comunitats autònomes, de manera que sigui possible oferir des d'elles totes les prestacions pròpies del sistema sanitari. Aquestes àrees bàsiques es distribueixen en demarcacions territorials delimitades, tenint en compte factors geogràfics, socio-econòmics, demogràfics, laborals, culturals, etc... Segons el nombre d'habitants i la demarcació territorial que compregui, podem dir que una àrea és urbana o rural. La nostra és una àrea bàsica rural que comprèn quatre municipis (Sant Dalmai, Vilobí, Salitja, Santa Coloma).

Els professionals, sanitaris i no sanitaris, que treballen dins una àrea formen l'equip d'Atenció primària (metges, infermeres, assistents social i personal administratiu), que serà variable en la seva composició depenent de les característiques particulars de la zona. La nostra àrea, en aquests moments, està composta per 6 metges, 6 infermeres/rs, 1 assistent social i 2 auxiliars administratives. És d'esperar que en un futur es disposi de pediatre i odontòleg. També esperem poder realitzar les extraccions sanguínies en el mateix poble, evitant d'aquesta manera els desplaçaments.

Quant a horari de guàrdies, en dies feiners comença de les 2 de la tarda fins a les 8 del matí del dia següent, els dies festius (dissabtes i diumenges) el torn comprèn de les 8 del matí de dissabte a les 8 del matí de dilluns següent.

Totes les guàrdies es faran en el centre d'assistència primària de Santa Coloma (ambulatori), en el que hi haurà permanentment metge-infermera.

Per urgències cal trucar al telèfon del dispensari de Santa Coloma, 841208.

OLGA MARQUÈS

*Moussaka***Plats** **olles**

Ara que està tan de moda parlar de dietètica, i segons sembla, la cuina Mediterrània hi pren una bona part, podem dir que la moussaka és un plat grec que va molt bé a la nostra cuina, que al cap i a la fi, també és Mediterrània. La base principal d'aquest plat són la carn picada i l'albergínia. La recepta genuïna grega no la sé, però jo ho faig d'una manera que s'hi assembla força i resulta un plat molt bo.

Els grecs fan servir la carn de moltó perquè és la carn que més tenen a mà; és la carn d'aquells ramats d'ovelles que pasturen per les terres assolellades tan pobres de vegetació i tan plenes de mitologia.

Jo faig servir la carn de porc picada però hi poso una mica de xai picat que li dona un toc de gràcia i tanmateix un gustet molt agradable.

Pelarem les albergínies, les tallarem a rodanxes i les posarem amb sal perquè surin. Mentrestant fregirem una ceba tallada ben menuda, i quan comenci a agafar color hi abocarem la carn picada, salpebrerem, i ho deixarem sofregir fins que la carn sigui ben cuita. Per ajudar a la cocció hi poso un xic de vi blanc sec que deixo evaporar. A continuació i per lligar la pasta, hi tiro una cullerada de farina i una mica de llet.

A part, fregim lleugerament, les albergínies amb oli d'oliva, les quals a mesura, que traiem de la paella deixarem escórrer sobre paper per tal de treure l'oli. Llavors en una plàtera d'anar al forn o similar, es van posant sostres d'albergínies i carn. S'acaba amb una beixamel clareta que es tira al damunt i formatge ratllat, i es gratina.

M. CARME SOLÀ

PROMOCIONS
PUJOL, S.A.
CONSTRUCCIONS

ELECTRODOMÈSTICS
I VIDEO PUJOL

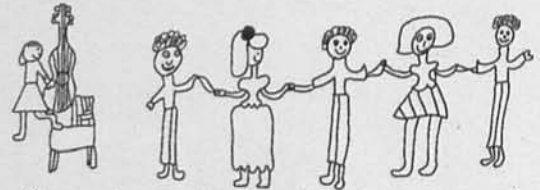
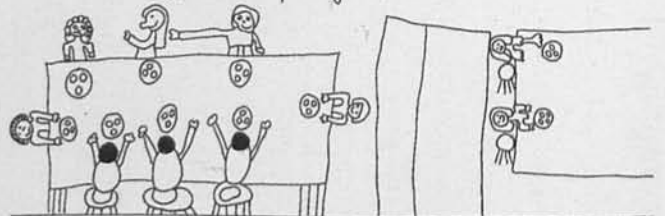
Sant Antoni M. Claret, 6 - Tel. 47 31 32 - 47 32 52
 17185 VILOBÍ D'ONYAR

Alumnes de 5è

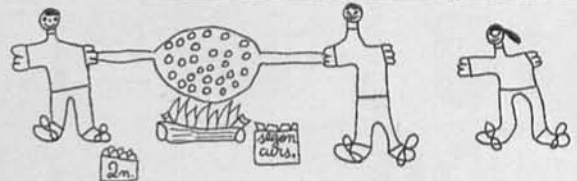
La castanyada

LA CASTANYADA

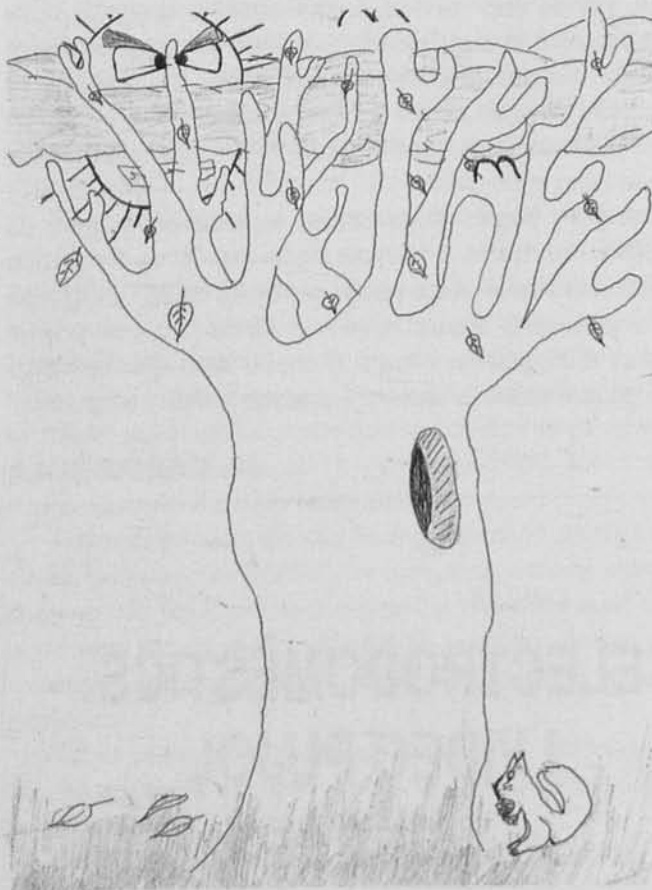
El matí vam fer panellets i vam posar xocolata, coco i pinyons.

Els nens i nenes de segon, de primer i de parr-els vam ballar una dansa i vam cantar cançons.

El senyor Joan i els nens de 8 è van coure les castanyes i tots en vam menjar.

Pere, Francesc,
Eva V., Sergi P.
Alumnes de 5è

A la tardor cauen les fulles algunes es fan mal. Els arbres despullats tenen vergonya.

A les cases fan foc i les xemeneies s'ofeguen de foc es socarimen el cel.

El sol s'emurcia amb els núvols entremaliats.

Els ocells se'n van darrera la calor d'altres contrades.

Esquirol, esquirollet, afanya't recollir nous abans que caigui la gelada.

2a etapa

Hola Jaume!

Els anglesos diuen que nosaltres no sabem estructurar les cartes perquè no tenim massa en compte la introducció, el mes i el final; i jo, ja veus, com a mostra un botó, i entro de ple al tema que m'interessa.

M'has demanat que et parli dels NACIONALISMES perquè a tu tants ISMES et fan un embolic, i ara ve quan jo, ràpidament com acostumo, passo en primer lloc a donar-te'n una breu definició treta del diccionari: "Actitud política derivada directament del fet d'atribuir, en un terreny ètico-polític, un valor altíssim al fet nacional". Ara, tot seguit, t'envio la meua interpretació personal d'aquestes paraules que, dites així, sembla que els falti l'ànima i a la vida no es dona res en estat pur i tal com si fos un sociòleg cognitiu et diré que aquesta paraula verbalitza un sentiment que tinc dintre meu, que ha anat arrelant de mica en mica. Em sento solidària (sobretot) amb la meua gent, com ara tu carallot, amb la gent que formeu part del mateix grup social que té característiques i trets comuns: pautes de convivència, relacions interpersonals, costums, valors compartits, mateixa llengua.

Aquest sentiment que tinc pels que han compartit amb mi temences, repressions, il·lusions, pors, projectes, descobertes, desencisos, èxits, plans d'estudi, sortides i paisatges, té quelcom a veure amb aquesta paraula màgica que ens ocupa. Per això, quan la gent creu que aquest sentiment de país pot estar amenaçat per interferències o imposicions de fora que trenquen el nostre estil de fer, ens posem en guàrdia i responem amb desconfiança i recel, que de vegades es transmet de manera més o menys violenta, per defensar el que és nostre.

L'escola bé, gràcies! no cal entrar a parlar de detalls que no fan al cas. Et diré, intentant ser positiva (diuen que no es guanya res amb retrets i sermons) que respiro entre els meus companys, moltes ganes *encara* de fer les coses amb il·lusió, tot i que a vegades costa.

Estic contenta perquè tot i que es parli tant que l'escola no canvia prou ràpidament, la convivència diària amb els nens existeix i els podem ajudar i ajudar-nos a nosaltres si treballem les cèl·lules més petites d'aquesta convivència: compartir, ajudar, col·laborar, donar suport moral i així acomplim un dels objectius de l'educació que és formar al nen com a ciutadà. També podem fer país ensenyant als nens a no perdre contacte amb els elements de la vida

natural i conèixer el camp, els animals, les plantes, els cultius propis i sentir-se en harmonia amb el seu entorn.

Això d'estar en harmonia amb l'entorn, ho vaig sentir a la tele, al programa "aquí com a casa" de la Mari Pau (la jove ideal per a moltes mares). Un home deia que quan anava a navegar sol ell, la barca, el cel, el sol, el mar i el vent, se sentia en harmonia amb la natura i això li donava pau espiritual (no pas Mari Pau) i aquí arriba el pensament filosòfic d'avui: "Procurem viure en harmonia amb homes i paisatges i serem més feliços". Adéu, i sigues bon noi!!!

ALBANTA

Fruitex, S.A.

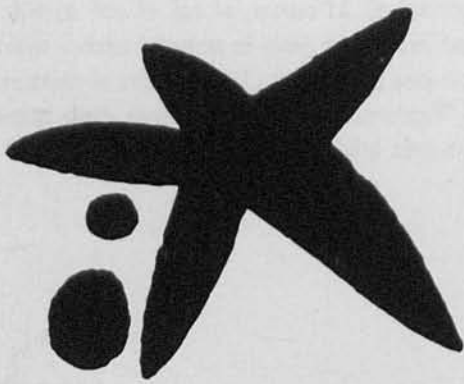
VILOBÍ D'ONYAR

Caixa de Girona

Plaça Nova, 11 - Telèfon 47.32.37

VILOBÍ D'ONYAR

"la Caixa"

CAIXA D'ESTALVIS I PENSIONS
DE BARCELONA

Oficina de **PALAU SACOSTA** - Girona (270)

C. Marquès Caldes de Montbui, 37 - Tels. 20.52.86 - 20.51.13

CAJA DE MADRID

Travessia Casa de la Vila, 2

VILOBÍ D'ONYAR

RAMON ROVIRA

Nacionalisme,
independentisme,
separatisme

JORDI MONERS

El perquè
de la independència

FRANCESC FERRER

La nació
del poder

SEBASTIÀ SALELLAS

Nacionalisme
i/o immigració

JOSEP MICALÓ

El nacionalisme
i el Comitè Olímpic Català

ELS NACIONALISMES

EUROPA I ELS NACIONALISMES

BREU SÍNTESI DE NACIONS DE L'EUROPA OCCIDENTAL

Europa és una trama de llengües, de cultures i d'ètnies que han generat un panorama on les nacions, les regions i les minories ètniques o culturals són travessades, dividides o encobertes per la realitat aclaparadora dels estats.

En un moment com el que estem vivint, mancat per un revifament nacionalista a tota l'Europa Occidental, hem cregut que podria interessar als nostres lectors conèixer l'opinió sobre el tema d'alguns dels nostres polítics, i persones representatives de la llengua i la cultura catalanes.

Per encetar aquest complex i ampli mosaic de pobles o nacions sense estat us presentem una molt breu síntesi d'algunes d'elles.

CÒRSEGA

Situació geogràfica: Illa de la mar mediterrània, més concretament de la mar ligure, entre la Riviera italiana i l'illa de Sardenya.
Extensió: 8.680 km².

Població: 240.172 habitants, l'any 1982.

Capital: Ajacció.

Idioma: Cors, poc parlat però en un període de favorable recuperació. L'idioma oficial o imposat és el francès. El cors comprèn tot un conjunt de dialectes dividits en dos grans grups: el Cismontà i l'Ultramontà.

Còrsega, muntanya dins la mar, poble de muntanyencs i de pastors que han estat des de sempre el símbol d'independència i d'insubmissió a l'estranger dominador. França, des de 1768.

CROÀCIA

Juntament amb la resta de repúbliques de la península Balcànica, viu els moments més difícils de la seva història recent.

Situació geogràfica: Cap al nord de la península Balcànica, entre Hongria i la mar Adriàtica.

Extensió: 56.538 km².

Població: 4.632.000 habitants l'any 1983.

Capital: Zagreb.

Idioma: Curiosament, i això els molesta molt, els

croats parlen el mateix idioma que els seus enemics mortals, els serbis: el serbocroat. La diferència més remarcable és que a Croàcia s'empra l'alfabet llatí (el nostre) i a Sèrbia l'alfabet ciríl·lic (el rus).

ESCÒCIA

El seu futur la separa cada cop més d'Anglaterra.

Situació geogràfica: Comprèn la part més al nord de l'illa de Gran Bretanya, i les illes Hebrides, Orcades, Shetland.

Extensió: 78.773 km², aproximadament una tercera part de la Gran Bretanya.

Població: 5.150.000 l'any 1983.

Capital: Edimburg.

Idioma: El gaèlic d'Escòcia o erse, però només el parla una part molt minsa de la població, i malgrat tots els esforços és difícil garantir la supervivència d'aquesta llengua. En altres indrets es parlen dialectes anomenats lowlands Scotch, que són una varietat de l'anglès.

L'anglès és però, l'idioma oficial i majoritari.

ESLOVÈNIA

La més "europea" de les repúbliques balcàniques, declarà fa pocs mesos la seva independència de Iugoslàvia i hi treballa intensament per a consolidar-la.

Situació geogràfica: Al cor d'Europa, és un país petit i muntanyós fronterer amb Àustria, al nord; Hongria, a l'est i Croàcia al sud. A l'oest els Alps la uneixen a Itàlia.

Extensió: 20.250 km².
Població: 1.914.000 habitants al 1983.

Capital: Ljubljana.
Idioma: Eslovè, un idioma eslau amb molt poca varietat dialectal i plenament normalitzat.

ESTÒNIA

La més petita de les repúbliques bàltiques, però quant a futur és de les més afavorides.

Situació geogràfica: És la més nòrdica de les repúbliques bàltiques, separada de Finlàndia pel golf del mateix nom.

Pertanyen a aquest país un bon nombre d'illes.
Extensió: 45.100 km².
Població: 1.518.000 habitants al 1984.
Capital: Tallinn
Idioma: Estonià, parent pròxim del finès, pertany al grup de llengües fino-ugric.

EUSKADI

Entre tots els tòpics atribuïts a Euskal Herria, el més cert és que conserva l'idioma més vell del continent, i d'arrel completament independent.

Situació geogràfica: Aquest país, està dividit entre dos Estats: les províncies del nord s'integren a l'Estat francès i les del sud a l'espanyol del qual n'ocupen part del nord.

Extensió: 20.000 km².
Població: 2.800.000 habitants.

Capital: La seva estructura territorial pròpia configura al llarg de la història en vuit regions. La capital política és Galteiz.

Idioma: Euskera, parlat per un 25% de la població, encara que amb un moment creixent de recuperació i normalització entre la gent jove.

FLANDES

Després de molts anys de letargia, des de fa uns temps s'ha despertat amb força i fa sentir la seva veu.

Situació geogràfica: Ocupa aproximadament la meitat nord de Bèlgica.
Extensió: 30.513 km².
Població: 9.605.000 habitants (una gran densitat).

Capital: Brussel·les.
Idioma: Flamenc, varietat del neerlandès, molt normalitzat i única llengua oficial gairebé en tot el territori flamenc.

GALÍCIA

A Galícia el feudalisme encara existeix, tot i que sigui aparentment diferent... un feudalisme multinacional que fomenta l'expropiació, l'emigració i la misèria.

Situació geogràfica: Banyat per l'Atlàntic i el

Cantàbric, es troba al nord-oest de la península Ibèrica.

Extensió: 29.434 km².

Població: 2.500.000 habitants.

Capital: La Corunya.

Idioma: El gallec, llengua romànica pròxima al portuguès; és la llengua habitual de la majoria de gallecs.

IRLANDA

La història li ha refusat allò que la geografia física semblava que li havia promès. La "verda Erin" mai no ha pogut ser, al mateix temps, independent i unida.

Situació geogràfica: És la més occidental de les grans illes de l'arxipèlag britànic.

Extensió: 83.786 km².

Població: 4.700.000 hab.

Capital: Dublín.

Idioma: Irlandès d'origen celta. Tot i que ja fa gairebé mig segle que es restaura la seva oficialitat, aquesta llengua només la parla un 30% de la població, encara que molts irlandesos l'entenen.

LETÒNIA

El 4 de maig de 1990 es va produir la declaració d'independència d'aquesta república. El text aprovat recorda que la república sobirana de Letònia no ha deixat mai d'existir per dret, i que ara ha estat restablerta de fet.

Situació geogràfica:

Ocupa, juntament amb les altres dues repúbliques bàltiques, la part més nord-est de la fins fa poc URSS.

Extensió: 63.700 km².

Població: 2.587.000 l'any 1984.

Capital: Riga.

Idioma: Letó, llengua del grup bàltic, amb tres varietats dialectals.

LITUÀNIA

Pionera en el procés d'independència que s'està produint a Europa.

Situació geogràfica: La més meridional de les tres repúbliques, té frontera amb Polònia, Letònia i la república de Bielorússia, igualment en procés d'independència.

A ponent té costa amb la mar Bàltica.

Extensió: 65.200 km².

Població: 3.539.000 habitants, el 1984.

Capital: Vínlius.

Idioma: Lituà, amb dos dialectes ben diferenciats, un al nord, i l'altre al sud, el qual és la base de la llengua literària.

CATALUNYA

També Principat de Catalunya.

Situació geogràfica: País de l'Europa meridional a la costa oriental de la península Ibèrica banyat per la mar Mediterrània.

Extensió: 31.980 km².

Població: 6.000.000 d'habitants.

Capital: Barcelona - capital política.

Idioma: Català, llengua romànica pròpia dels Països Catalans.

DORA SANTAMARIA

BIBLIOGRAFIA:

TUBELLA Imma i VILAMATA Eduard. *Les nacions de l'Europa capitalista*.

Ed. La Magrana, Barcelona, 1977.

PRESENCIA, Revista Setmanal del 14 de setembre 1991.

Ed. periòdiques de les comarques, S.A. Girona, 1991.

Gran Enciclopèdia Catalana

NACIONALISME, INDEPENDENTISME, SEPARATISME

La redacció de *TOSQUIJA* ha volgut dedicar el dossier del número d'hivern de la revista a un tema ben polèmic i sempre d'actualitat. Un tema que requereix clarificar conceptes perquè sovint els interessos partidistes han fet que els polítics ho enredessin tot, per tal d'aconseguir allò que creien millor per les seves finalitats electorals.

D'entrada cal deixar ben clar que el nacionalisme és una doctrina no exclusiva de la dreta ni de l'esquerra polítiques. Menys ara que els conceptes dreta i esquerra han sofert canvis profunds si ens atenem al que per tal s'entenia cinquanta o cent anys enrere i que la història s'encarrega d'explicar-nos. Ara, la majoria dels partits es diuen de "centre"

perquè això és "el que més es ven", electoralment parlant. I als indrets en els quals els partits nacionalistes tenen pes específic (cas de Catalunya i País Basc) alguns partits polítics dependents d'altres partits d'implantació estatal, també se solen dir nacionalistes. Tot això crea confusió en els termes.

El nacionalisme defensa el dret d'un col·lectiu de persones a tenir la seva pròpia nació, i per tant, a tenir el seu Estat. Si el dret a tenir el propi Estat és negat, per un altre col·lectiu, el nacionalisme es torna reivindicatiu. Ha d'exigir tenir el seu propi Estat. No s'entén el nacionalisme sense la intenció d'arribar a ser Estat. Una altra cosa és la rapidesa amb què es vol arribar a

assolir-ho. Però la voluntat és inherent al nacionalisme. Això, crec, fa una tria: no podrien dir-se nacionalistes els partits o les persones que no aspiren a tenir el seu propi Estat. Tenir Estat propi vol dir tenir autogovern, vol dir governar la seva Nació. Vol dir que, finalment, el govern propi no ha de demanar a un govern superior permís per prendre les seves decisions, administrar els béns del país, establir acords amb altres països, etc.

Tenir autogovern no vol dir de cap manera renunciar a establir pactes amb altres Estats, encara que això comporti, sovint, renunciar a algunes de les prerrogatives que comporten el fet de governar-se.

Però això sempre serà de manera voluntària.

Quan una nació no pot autogovernar-se, o sigui, no té Estat propi, sorgeix l'independentisme. És una característica de l'independentisme el fet de lluitar contra la voluntat d'un Estat més poderós que nega a l'altre l'autogovern. Per tant l'independentisme sempre és actiu.

Els mitjans que es fan servir per aquesta lluita són molt variats i diferencien els grups independentistes. Alguns volen aconseguir tenir Estat per mitjans violents: fent atemptats, assassinats, etc. D'altres volen fer-ho per mitjans pacífics, aprofitant les lleis establertes, modificant-les si es pot, o bé amparant-se en lleis o Organismes Internacionals. D'altres, encara, fan servir la desobediència pacífica, negant-se a complir allò que mana l'Estat opressor, però sense cap violència física.

El separatisme, en realitat no és res més que el nom que s'ha donat a l'independentisme dins l'Estat espanyol, tot referint-se, principalment, a Catalunya i al País Basc.

Aquest mot s'ha fet servir, sobretot, per persones de l'Estat espanyol, sovint de manera despectiva, posant al mateix sac tots els nacionalistes, siguin o no independentistes.

D'aquesta manera també s'ha ajudat a augmentar la confusió.

Per acabar assenyalar que a l'hora de contestar a aquella pregunta que sovint es fan els espanyols i que tant sembla preocupar a eminents doctors i polítics: els catalans són o no separatistes?, cal tenir en compte, primer, clarificar aquests conceptes; i després, posar-nos d'acord en definir qui és català.

Alguns polítics del nostre país van establir allò de què "és català qui viu i treballa a Catalunya". Si comencem així, difícilment podrem contestar mai la ditxosa pregunta. Al meu entendre falta afegir-hi la voluntat de ser català. No estem al temps d'exigir a ningú el "pedigree", ni es tracta d'això. Però sembla talment exagerat fer "Català per decret" el noi de Gàmbia que viu i treballa al Maresme fent d'hortolà, tant com a la senyora d'un sergent de l'exèrcit, tots dos sevillans i residents accidentalment a Sant Climent Sescebes.

Qualsevol d'aquests personatges pot ser català si vol, si s'integra al país, si aquí s'hi troba bé, si fa aquí nous amics, si s'esforça per parlar la llengua pròpia i en definitiva si vol ser un més entre els seus veïns.

A la meua manera d'entendre, aclarits els conceptes es podrien començar a treure conclusions. Però, per això calen enquestes serioses i estudis complexos. Sense això tot serien opinions personals sense valor estadístic. I de cap manera cal forçar la gent, per cap mitjà, a pensar com un mateix. Em sembla que és millor donar les informacions bàsiques i que tothom en faci l'ús que vulgui. L'altre, vendre'ns les seves idees o allò que els convé més a ells que nosaltres creguem, és la feina dels polítics.

RAMON ROVIRA

La independència d'una nació, de qualsevol nació en oposició a la seva dependència es justifica per la simple existència d'aquesta nació, de la mateixa manera que la llibertat d'una persona en oposició al seu esclavatge es justifica per la simple existència d'aquesta persona. Si més no, en un món de justícia i de civilització avançada.

El dret de cadascú, tant si és un individu com si és una col·lectivitat nacional, a la llibertat i a la independència s'ha de traduir,

a la vida real, en la seva posada en pràctica. La no posada en pràctica d'aquest dret massa sovint reconegut però no consentit significa un atemptat gravíssim contra els principis fonamentals de la convivència civilitzada, de la justícia i de la democràcia.

Però aquesta necessitat tan evident i diàfana és menyspreada i oblidada sovint. La humanitat ens n'ofereix exemples innombrables, tant en el passat com en l'actualitat. Vegem-ho:

Per què els ha costat tant, a les repúbliques

d'Estònia, Letònia i Lituània, d'aconseguir la independència? Per què Eslovènia es troba encara en una situació ambigua entre el sí i el no de les seves llibertats nacionals? Per què Croàcia, després d'haver plebiscitat amb una majoria aclaparadora la seva voluntat d'independència, ha de patir ara una massacre brutal per part de l'exèrcit invasor serbi? I per què d'altres nacions, com la nostra, no poden exercir, ni tan sols demanar d'exercir, el dret a la llibertat nacional? I afinant més encara: per què a

casa nostra fins i tot s'ha imposat als mitjans de comunicació el pacte del silenci sobre aquests temes o, quan el silenci és impossible, per què se'ls ha obligat a negar qualsevol semblança entre el cas de Catalunya i el d'aquelles nacions de l'est europeu? Com podem veure, la por dels poders establerts a casa nostra que la voluntat de separació se'ns encomani, els ha dut a trepitjar i anul·lar la llibertat d'expressió, dret fonamental reconegut a la declaració dels drets humans i a totes les constitucions occidentals (fins i tot a la constitució espanyola).

Doncs bé, tots aquests perquè s'expliquen pel fet que les nacions dominants tenen un interès a mantenir aquest domini. Ara ens caldrà esbrinar quin és aquest interès.

Podria ser un interès de tipus humanitari, amb la

voluntat de protegir les nacions sota el seu domini d'un perill o enemic determinat, o de voler-les elevar a nivells més alts de civilització, de cultura, d'economia o de llibertat. Aquestes eren, almenys, les explicacions que les potències imperials europees han fet servir sempre per a justificar la seva presència i ocupació colonial arreu del món. Els fets han demostrat que aquest no era el cas, i que gairebé sempre, per no dir sempre, aquestes justificacions són insultants per a les nacions dominades.

L'altre motiu, i és l'únic que encaixa amb la realitat, és el de voler explotar les riqueses, naturals, humanes, fruit del treball, etc., dels països subjugats, o d'ocupar-los per raons estratègiques de caràcter militar, polític o comercial, etc., o d'imposar-hi una cultura, una llengua, una ideologia o una religió per

així expandir el poder de la metròpoli i fer-la més poderosa i més competitiva enfront de les seves rivals. És a dir, és un acte de pragmatisme materialista en el pitjor sentit de la paraula: l'espoliació en tots els camps de la vida material i espiritual, econòmica, cultural i política de les societats nacionals dominades per part de les nacions dominants.

Vegem-ne un cas, el més proper, el nostre. Tots hem sentit dir, o hem llegit, i se'ns ha demostrat sobradament, que Catalunya paga a l'Estat espanyol una quantitat per raó d'impost participació fiscal, de la qual aquell Estat ens en torna una part molt més reduïda. I la diferència, que es queda l'Estat, no es justifica ni per raons de solidaritat amb les regions més desamparades, ni de cobrir unes despeses comunes a totes les nacions de

l'Estat. No. És l'espoliació pura i simple perpetrada per l'Estat espanyol a Catalunya, espoliació que al Principat s'eleva a més d'un bilió de pessetes, i que a tot el conjunt nacional català s'acosta als dos bilions de pessetes (és a dir: dos milions de milions). I això cada any.

Però, a més d'aquesta fuga de capitals produïda per les institucions, n'hi ha d'altres. Pensem que els diners que encara ens que-

den, i que els ciutadans que vivim a Catalunya dipositem en bancs i caixes d'estalvi, més de la meitat, un 52,3%, és controlat per bancs i caixes no catalanes. Amb la qual cosa, la política econòmica, d'inversions i els beneficis que se'n treuen, repercuteixen favorablement fora de Catalunya en la seva major part i només molt minoritàriament dins el nostre país.

I què direm de l'actuació i els beneficis, tant de

les multinacionals com de totes les empreses privades o públiques (INI) espanyoles que operen a Catalunya, i que, per a més inri, han anat absorbint i substituint les empreses i el capital autòctons catalans?

Catalunya, en efecte, s'ha convertit en un país altament productor de béns, de riquesa, dins Europa i la CEE. Però aquesta producció nostra és controlada quasi totalment per mans forasteres, que són les que decideixen com, quan, quant, amb quins objectius s'ha de produir, i són els que, en definitiva, s'embutxaquen els beneficis que rendeix el treball català.

Com veiem, l'espoliació no solament és fiscal (imposts a l'Estat), sinó industrial, financera... En un mot, és total. I no hi manca la cultural, és clar.

És evident, doncs, que la nació dominant o les classes dominants de la nació dominant no voldran renunciar mai a aquest enorme negoci que representa el control polític i de la riquesa d'una altra nació, la subjugada, tant si s'anomena Lituània, Occitània, Eslovènia o Catalunya.

És així que l'independentisme ha de ser una estratègia global, que no admet seccionaments ni compartimentacions, com podrien ser els pretesos independentisme cultural, o

polític, etc., Qualsevol opressió o espoliació nacional té un sentit global i qualsevol actitud d'alliberament ha de seguir una planificació i una estratègia global: la independència nacional.

És cert, i els nostres enemics ens ho recorden constantment per tal de desprestigiar l'independentisme, que avui dia no pot existir la independència pura, tant en el camp polític com en l'econòmic o cultural. Tots els països estan relacionats i lligats els uns amb els altres. Tota nació depèn, més o menys, de les altres... Sí, és clar. Però entre les nacions que anomenem lliures amb un estat propi aquesta situació no és de dependència, sinó d'interdependència. És a dir, que al mateix temps que per algun concepte depenen d'altres nacions, aquestes altres nacions, per altres conceptes, depenen de les primeres. Hi ha un intercanvi equilibrador, i un transvasament d'idees, de cultura, de productes i de capitals recíproc que les pot enriquir mútualment. Mentre que en el cas de les nacions ocupades sense estat propi els transvasaments són unidireccionals, no són recíprocs, i contribueixen, doncs, a crear, mantenir o augmentar els desequilibris en perjudici d'aquestes nacions sense estat. La diferència és, doncs, evident, i cal trencar-la.

La independència d'aquestes darreres nacions, doncs, no solament els permet d'establir unes institucions pròpies i una vida pròpia digna i en llibertat, sinó que és un pas fonamental en el camí d'aquell equilibri internacional, base indispensable per a la pau, el benestar i la justícia a tot el món.

Visca la bandera nacional espanyola

Visca la unitat reactiva republicana per a tots joves i cis vells, per acompanyar les necessitats recreatives en els dies festius.

Poble de Sabiça, poble català, d'aquí enviant tantes la bondat de parlar millor que no es fa, per un digne no haver de resultar i no portar un altre paraula a les dignes «Abolició de Vóvil de Oñá per a fer-ne un poble, no volem» en temps d'El Primo per el col·laborador del poble, «El primer» a l'altre, «El primer» en temps de llibertat per la veu del poble, «El primer» el capítol de Sabiça que no ha pas de veure del Sr. Cornella, com s'han passat la meua per davant de la cara i no es doven mai de nos diuen que no en fan cas de la veu del Sr. Cornella, el respecte fa la veu de una nació.

Electors en el dia 7 de jany tota a votar per un jutge a votar la falta jutge i no pomen ni un d'aquells que tenen les abstraccions a les mans particulars per a votar la falta no jutjar.

Visca republica en Espanya per la llibertat amb bon estat pagar pajar per respectar, aquí està un segon. Més en el dia 28 de Maig 72 anys complert, ha dit amb tot honor a Sabiça de Vóvil de Oñá en el dia 24 de Maig de 1931 Indultada es-català

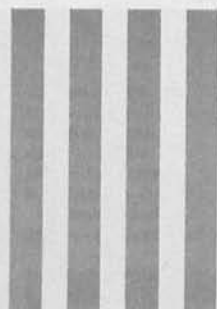
Manuel Cornella

LA NACIÓ DEL PODER

Llegiu, escriviu i parleu en català

calcomanias L'ITEGA

Els politicòlegs en general atribueixen a la revolució francesa el mèrit d'haver inventat el concepte de nació, com a ens polític, on hi resideix tota la sobirania, i com a objectiu o finalitat per fondre-hi l'estructura formal de l'Estat.

Si això pot ser veritat històricament, també és cert que per fixar el concepte de nació, no calgué esperar la república francesa, atès que els monarques d'arreu d'Europa, sempre varen invocar la nació per imposar la llengua hegemònica de la nació dominant. De fet han estat dos elements que sempre s'han aplegat, el de "nació" i "llengua", tant en repúbliques, en monarquies, en dictadures del proletariat, com en estats teocràtics. Ni la forma de l'Estat, ni les ideologies, no han trencat mai la dialèctica entre nació i llengua.

Un testimoni primicer fou Nebrija, el qual el 1492, ja havia escrit "... una cosa hallo y saco por conclusión muy cierta: que siempre la lengua fue compañera del imperio...". A resultes d'aquesta recoma-

nació nebrixana podem observar que es promulguen lleis per les quals s'introdueix el castellà a les Índies (Carles V 1550), i més endavant Felip II (1566) també l'obligà a l'antic regne de Granada, donant un termini de tres anys per aprendre el castellà.

A Anglaterra, a l'acte d'Unió amb Gal·les (1535), reconeixen que s'hi "usa una parla en res semblant a la natural llengua mare usada en aquest Regne" i obliguen l'anglès arreu i per tots els gal·lesos.

A França, l'ordenança de Villers-Cotterets (1539) imposa el francès arreu dels seus dominis. Però, on més clarament hom pot observar el fenomen pel qual les llengües dominants estant íntimament lligades amb el poder polític

hegemònic, és en l'edict de Lluís XIV (1700), quan afirma que el català al Rosselló cal prohibir-lo perquè "cet usage repugne et est en quelque façon contraire a Nôtre Autorité, a l'Honneur de la Nation Française...". El català de les comarques del nord de Catalunya arrabassades pel Tractat del Pirineus va contra l'honor de la Nation francesa. Això ho diu un rei, no calia pas esperar la república, perquè ens vinculessin la llengua i la nació, com també varen fer els revolucionaris republicans amb el capellà Henri Grégoire i el diputat Bertran Barera, en el 1794.

El segle XVIII és una època ben bona per estudiar l'obsessió que tenen els governants espanyols per introduir el castellà a

SÍ A LA CULTURA CATALANA

Omnium Cultural
Montcada, 20 - telèfon 319 80 50 - Barcelona - 3

JA SOU DE L'ASSOCIACIÓ PROTECTORA DE L'EN- SENYANÇA CATALANA?

Catalunya, amb l'afany de construir una nació. El fiscal general José Rodrigo Villalpando (1715), considera que imposar el castellà "és un señal de la dominación de los Principes o naciones...". Aquesta idea també l'havia expressat Feijoo, en dir: "La introducción del lenguaje forastero es nota indeleble de haber sido vencida la nación a quien se despojó de su antiguo idioma".

El comte de Campomanes (1768), en informar favorablement la prohibició del català a les escoles, afirmà: "... (la lengua) es el signo común con que se explican los actos Nacionales", i justifica el genocidi perquè: "... depuesto todo espíritu provincial se subroga el laudable de Patria o Nación".

Només revisant els

arguments i les justificacions pels quals es varen dictar normes positives contra l'ús de la llengua catalana durant el segle XIX, hom pot verificar que la llengua castellana s'imposava per fer una nació. Durant el segle XX l'interès és el mateix. Comença Eduardo Dato (1900), quan per anar en contra del bisbe Morgades que recomana ensenyar el catecisme en català va dir: "...Aquí hay una cuestión nacional que nos afecta a todos por igual, puesto que todos somos amantes de la integridad de la Patria".

Romanones (1902), també diu que ensenyar el catecisme en català és un "grave daño de los altos intereses de la Patria". I el 1915 el senador Royo Villanova afirma que el que escriu en català malgrat saber el castellà, "es un hecho ofensivo para la Nación".

Durant la dictadura de Primo de Rivera, també es va invocar "la unidad intangible de la Patria". Però, no us penseu pas

que això era cosa de les dictadures. Quan va venir la república, tot encara estava igual, la llengua suposava la nació. El diputat Pedro Martín diu que la cooficialitat del català és "mayor peligro, el que más puede comprometer la uni-

dad nacional", i així successivament García Valdecasas, José A. Balbontín, Ortega y Gasset, etc.

Franco va ser un exterminador conscient de la llengua catalana per retrobar la "unidad" de la nació espanyola. Però, igualment s'han sentit frases similars durant la discussió de la Constitució de 1978. I encara és més greu, no són els comentaris polítics que podem aportar perquè han quedat reflectits als Diaris de Sessions, sinó els fets administratius o polítics que encara ara van directament contra la llengua catalana perquè encara ara no saben destriar de la seva nació, la necessitat inconscient d'imposar la seva llengua.

I és que si analitzem amb cura la geografia del poder, podem comprovar que la imposició de la llengua és un dels camins per exercir el domini. La "superestructura lingüística" que generen les relacions de força imposades per les forces polítiques hegemòniques, és la que justifica la glotofagia.

Les llengües que no disposen del poder polític, sempre seran llengües dominades. Catalunya des que va ser conquerida per la força de les armes per l'exèrcit espanyol, ha patit el domini del poder polític castellà, i paral·lèlament també s'ha vist obligada a introduir la llengua dels ocupants, que és la llengua del poder estatal que està enderiat en fer una nació, mitjançant l'anivellament lingüístic.

FRANCESC FERRER

NACIONALISME I/O IMMIGRACIÓ

El nacionalisme actual parteix de la vella tradició romàntica que tota aquella gent que forma part d'una mateixa cultura, llengua i hagi participat en el propi territori en una configuració històrica d'una pròpia identitat, està legitimat per exigir una plena independència davant d'altres Estats o organitzacions polítiques que també defensen i s'eriguen amb una plena sobirania respecte d'altres Estats o Nacions.

Per portar a terme aquesta defensa aferrissada, es continua postulant el paper de l'Estat com a fórmula per a garantir la independència respecte d'altres Nacions. En conseqüència, encara avui, quan es formula la independència de Catalunya, la majoria de polítics està pensant en

un futur Estat català, (amb allò que vol dir hisenda pròpia, forces públiques pròpies, fronteres o duanes i exercici propi), i així d'una manera inconscient s'està reconeguent la legitimitat a l'Estat en front de tots els fenòmens socials que es donen a la nostra societat i com a fórmula màgica, per tenir un futur assegurat a la Nació catalana, i a tots els catalans, independents de l'Estat espanyol.

Aquesta reflexió és clarament deduïble de l'últim debat al Parlament Català, on tota la discussió sobre la Independència de Catalunya, va ser formulada en base a qui tenia més crèdit històric en el tema del nacionalisme i on tots els Partits es barallaven pel paper d'Esquerra Republi-

cana i dels presidents de la Generalitat a la Segona República Espanyola.

Fer aquest plantejament, és tapar-se els ulls davant de la situació actual, on l'Estat està perdent dia a dia legitimitat per a la defensa dels interessos d'un poble determinat i especialment pels interessos de la majoria de capes populars, els quals queden habitualment exclosos o limitats en els beneficis que reporta l'actual model estatal, bàsicament gestor del model capitalista i de les grans inversions multinacionals d'aquest sistema, (malgrat es digui estat social i democràtic de dret).

Per altre costat, veiem que es produeixen a la nostra societat grans moviments migratoris de perso-

nes que amparades en el Dret Humà de la "llibertat de circulació de tot individu", es creuen —legítimament— que es poden assentar en territoris diferents als que han nascut, a fi d'aconseguir una dignitat personal que no poden disposar en el territori de procedència. En aquest sentit és significatiu, els grans moviments de ciutadans del continent africà (magrebis i centrafricans) cap a territoris espanyols o francesos i els altres moviments, també importants, de l'Europa dita de l'Est, dirigits especialment cap a Alemanya. Aquesta moguda de gent, evidentment comporta la necessitat de plantejar-nos el criteri clàs-

sic de nacionalisme i ésser capaços d'admetre solidàriament a casa nostra les persones que vénen, sense abusar del perjudici del fet nacional i del nacionalisme tradicional. Si no revisem aquest últim concepte podem caure fàcilment a plantejaments demagògics com el de l'ex-president Giscard d'Estaing, el qual en base a un nacionalisme conjuntural planteja el retorn a la condició de ciutadà nacional, només per aquelles persones que hagin nascut en el territori francès. Això és una discriminació que atempta la declaració dels Drets Humans, i en el cas d'Espanya a l'article 10 de la pròpia Constitució.

Els ciutadans estrangers doncs, a fi de conformar una Catalunya oberta, moderna i solidària i amb un plantejament polític d'independència actual, han de ser rebuts a casa nostra amb igualtat de condicions que la gent de casa, i això vol dir que han de tenir accés al treball, a la salut i a l'educació-cultura en idèntiques condicions que nosaltres. La Llei d'Estrangeria de l'Estat espanyol, de moment no serveix per aquestes finalitats i el que vol és mantenir-se com un instrument d'aquest Estat, cada cop més deslegitimant socialment, de cara a un control governatiu seguint els criteris de "l'Europa

decadent" i que protegeix, de moment, els interessos dels grans capitals, per sobre dels de les classes populars. En conseqüència, aquesta llei creu convenient només protegir a qui tingui mitjans econòmics que estigui en qualsevol país d'Europa; i a la resta, els marginats i treballadors, en canvi, s'entén que únicament cal tornar-los al seu país amb una consideració prèvia de quasi-delinquents per no disposar de recur-

sos materials propis. Això, que seria molt llarg d'explicar, ens il·lustra en tot cas quin tipus de nacionalisme vigeix i impera, de moment a casa nostra, nacionalisme doncs insolidari, discriminator i que facilita situacions molt aproximades al concepte clàssic de racisme.

Hem de mirar que la societat que volem pels nostres fills, en canvi, reculli aquest model obert de territori on es doni una convivència per tots els qui

l'habitin al marge de la seva condició, procedència, raça, color de pell i ideologia, així ens ho pregon l'article 14 de la Constitució i d'aquesta manera es va eliminant la dicotomia nacionalisme-estrangeria i es va adquirint un concepte d'independència política actual favorable a tothom.

SEBASTIÀ SALELLAS

EL NACIONALISME I EL COMITÈ OLÍMPIC CATALÀ

Avui per avui, ser nacionalista implica ser un treballador diari i constant per defensar el que, com a país tenim, i continuar treballant per a tenir més cada dia.

El nacionalisme amb el qual m'identifico, és el que dins el marc estatuari i el constitucional, vol aconseguir les màximes cotes d'autogovern i sobirania nacional. Malgrat que hi ha qui qüestiona el sentiment catalanista de CDC: la nostra acció d'afirmació nacional és clara i rotunda, però sempre guiada pel "seny" que ha caracteritzat tant el nostre país com el nostre partit. De ben poc serveixen els radicalismes utòpics, que l'únic que aconseguen és endurir les posicions de l'Estat central vers la nostra Nació, i encara menys serveix la submissió absurda vers el partit que governa l'Estat, ja que la seva aportació al procés de retrobament de les llibertats nacionals és nul·la.

És per tot això que el nacionalisme de CDC és una oferta vàlida per tot

aquell que cregui que Catalunya pot arribar més lluny en el camí de l'afirmació nacional. I així ho ha entès el poble català, que ho ha demostrat amb el seu recolzament majoritari a les urnes, que han convertit la nostra coalició en la primera força política catalana i la tercera de l'Estat. Aquest fet és la mostra més clara que la trajectòria del nacionalisme de CDC és la que millor ha sintonitzat amb la voluntat del teixit social català.

En el mateix ordre de coses, el paral·lelisme entre el nacionalisme en el qual milito i la postura tant personal com del meu partit vers el Comitè Olímpic Català, queda ben clar i concís. Estic convençut que som molts els que voldríem veure la nostra selecció nacional amb la nostra senyera en la desfilada inaugural dels Jocs Olímpics de Barcelona 92, però està clar que ara no és el

moment més oportú, i que per aconseguir-ho el camí és llarg i complicat.

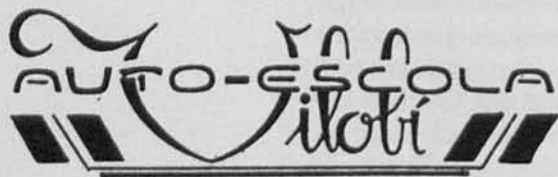
Per tant, la meua postura vers el COC és d'afirmació plena, però quan sigui el moment oportú, no abans. Així doncs, seria bo que amb postures menys reivindicatives i menys radicals: amb postures menys assenyades i més negociadores, i sense una data concreta com a límit, comencéssim tots plegats, tant les forces polítiques com les socials, a treballar dia a dia, pas a pas, per aconseguir com més aviat possible que el Comitè Olímpic Català sigui una realitat palpable a Catalunya.

JOSEP MICALÓ

BUSQUETS SITJA, S.A.

C/. Madrenys, 27
Tel. 47 31 08 - Fax 47 42 31
17185 VILOBÍ D'ONYAR (Girona)

Sant Narcis, 4 Tel. 47 34 10
VILOBÍ D'ONYAR

FUNERÀRIA JORDI MIR

Servei permanent

Serveis a Particulars i
per a Companyies

C/. Pirineus, 11
Telèfon (972) 47 32 59
17185 VILOBÍ D'ONYAR (Girona)

Campionat d'Arada

Elsampions de Vilobí

De campions i campionats de grups o persones de Vilobí, a TOSQUIJA se'n sol parlar sovint, sobretot en el vessant lúdic i esportiu, però que ho siguin fent la feina de tot sovint, ja no tant; i aquest és el cas: dos pagesos veïns de Vilobí guanyen en el Campionat d'Arada. Per això TOSQUIJA ha decidit d'entrevistar-los.

Són en Ponç Marquès, de can Comes i en Lluís Salvi, de can Oliver.

Tots dos coneixen l'ofici de pagès, en Ponç mena la seva finca de tipus mitjà, segons es pot considerar en aquests verals, amb una producció de tipus agrícola-ramader, per tant llaurar terra prima de la plana de l'Onyar. En Lluís Salvi treballa en l'empresa familiar de serveis a la pagesia del tipus d'adobs, granes i productes fitosanitaris per la pagesia, per tant, també coneix bé la terra que trepitja.

Agroquímics SALVI

VILOBÍ D'ONYAR

TOSQUIJA.- Què és un campionat d'Arada?

PONÇ MARQUÈS: Consisteix a llaurar amb arada fixa de dues posts una feixa de 20 x 100 m vigilant molt la primera rasa, el cavall i l'escurada, que no en surtin rostolls, que siguin rectes i ben aparellades. Aquest any ja ha començat la modalitat d'arada giratòria que fins ara no hi era.

LLUÍS SALVI: És una competició oberta a tohom, a fer amb maquinària pròpia i segons unes normes valorades per un jurat d'ex-campions nacionals i internacionals, es fa amb arades fixes però que se'n poden anivellar totes les parts: tallants, roda, arbres, posts, braços, etc. Puntuen molt la primera rasa, l'alineació, els crestai del cavall i l'escurada; tot això en un temps limitat.

TOSQUIJA.- Es llaura per aquí d'aquesta manera?

P.M.: No, això és vàlid per camps molt planers i de gran extensió; en general direm que on es llaura d'aquesta manera tenen els remolcs amb dos eixos. Per aquí ens va bé l'arada giratòria i els remolcs d'un sol eix.

L.S.- No, aquest tipus de llaurada és per grans extensions, de manera que entre el cavall i l'enregada es dona una mica d'escorrimet a l'aigua. Aquí, com que tot té una mica de pendent, es fa sense cavalls i amb arades giratòries.

TOSQUIJA.- Per què hi vas, als campionats d'Arada?

P.M.: Perquè m'agraden les coses ben fetes, i perquè competir amb una cosa que t'agrada i ho fas cada dia, encara ho fa ésser més divertit. A més, les vegades que he anat a l'estatal és com si fessis unes vacances però fent la mateixa feina.

L.S.: És molt bonic llaurar recte i bé, i a mesura que vas veient la llaurada polida i ben feta et dona satisfacció.

TOSQUIJA.- Quant temps fa que hi vas?

P.M.: Uns quinze anys enrere, cap al 75, vaig anar tres anys al provincial on vaig arribar a fer un tercer lloc, l'any que en Buc va fer l'europeu; ara últimament en fa quatre de seguits i els tres últims sempre amb en Lluís.

L.S.: Fa tres anys, i he estat a tots els provincials, regionals i estatals.

TOSQUIJA.- Quins premis has assolit?

P.M.: Un tercer provincial a l'any 75, un primer de categoria "NOVEL" al 88, un 8è estatal al 89, un 6è estatal al 90 i un 11è estatal al 91, i pel 92 ja es veurà.

L.S.: a l'any 89 un 6è estatal a Aranjuez, al 90 un 11è a Lleó, i el 91 un 8è a Guadalajara, i pel 92 farem rasa olímpica!

Cinc hores de pagès

TOSQUIJA.- Explica'ns alguna anècdota o cosa curiosa.

P.M.: Sí, per exemple, aquí a la mitja part d'un partit es rifa un pernil o una cistella, allà rifaven una tona d'adobs i em va tocar a mi. També recordo els canguelis que vaig passar una vegada que ja casi era hora de començar i no m'arribava el tractor, va venir ben just a descarregar i sense mirar ni anivellar gaire res començar a fer la rasa.

U.S.: Una vegada em vaig quedar sense canvi al tractor, va saltar una xaveta i fins que no es va arreglar no podia continuar. Ara ja hi anem amb arada pròpia i peces de recanvi i eines per arreglar-ho tot, és com un taller mòbil.

TOSQUIJA.- Ja que parlem de coses de pagès i que coneixeu bé, quin futur té la pagesia aquí?

P.M.: El monocultiu, tant de cereal com de fruita, no va massa bé, cal complementar-lo amb ramaderia, que per altra banda encara que diversifiquis el risc, encareix la mecanització ja que ha d'atendre a dues línies. També cal dir que l'entrada al Mercat Comú porta problemes per causa de les quotes de producció, tant de llet com de gra o d'altres. També crec que cal millorar els canals de comercialització, arreu d'Europa hi ha cooperatives i altres formes de millorar la renda agrària com són les línies de productes artesanals.

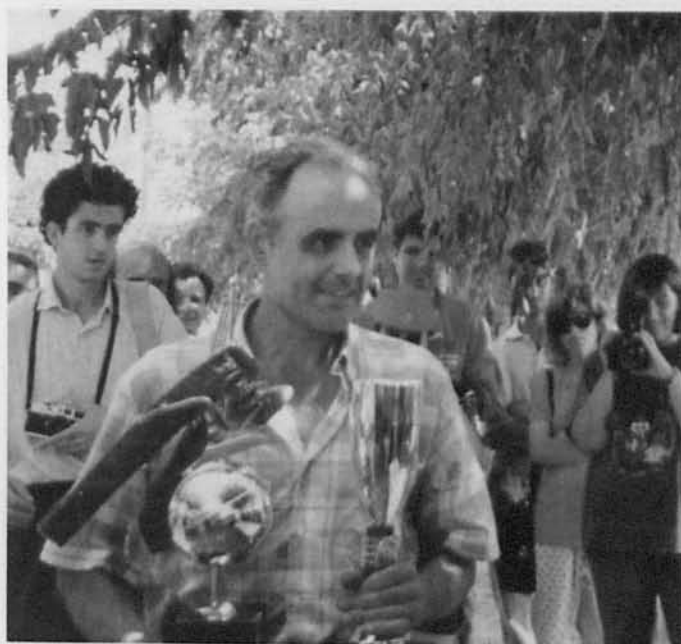
U.S.: Estem passant per una època de canvis molt importants amb un futur incert a causa d'un mal enfocament de les línies de producció tant en cereals i fruita com en carn, motivat per l'entrada al Mercat Comú; caldrà ben aviat trobar la línia que ens toca i fer-nos el nostre lloc al Mercat Comú.

TOSQUIJA.- Per acabar, i ja que tots dos treballem i coneixeu bé la plana de Vilobí, que em dieu de l'Eix?

P.M.: Aquí a la plana amb conreus i sistemes de regadiu, el pas de la carretera trencarà romes i sistemes de reg, a més de què en partir camps i finques malmetrà els sistemes, també cal considerar el dels camins tallats i camps mal comunicats, i finalment el greu problema dels aiguats.

U.S.: No s'ha de partir la plana fent malbé camps i finques de la millor terra de Vilobí, quedaran camins partits i camps petits i mal fets, i el problema de l'aigua; crec que caldria desviar-lo més cap al bosc.

Agraïm la deferència que han tingut de parlar una estona de les seves vivències com a campions d'arada, i que Sant Galderic els sigui propici per les futures participacions.

Ponç Marquès, de can Comes

Lluís Salvi de can Oliver

Patró de la Pagesia

Sant Galderic

A Vilobí ha quedat instituïda com a festa patronal dels pagesos la Diada de Sant Galderic, que se celebrarà el segon diumenge d'octubre; de fet és el dia 16, però ja s'entén que en un dia feiner cal estar per lo propi i en canvi, si és festiu, es pot gaudir més d'una estona de repòs i conversa.

Aquesta festa passada fou el diumenge dia 13, amb un programa molt complet; pel matí i sota el patrocini d'una de les caixes col·laboradores s'engegava un concurs de pintura infantil segons edats i categories amb el tema Cases de Pagès; cap al migdia la benedicció dels tractors, després de la Missa cantada amb acompanyament de la coral Les Nostres Veus, i per acabar el matí, un dinar de germanor al col·legi. A la tarda l'altra caixa patrocinadora ens obsequiava amb una ballada de sardanes que fou molt animada.

Aquest any caldria destacar que, a banda de l'èxit de cada activitat, en l'apartat de la benedicció es van veure màquines i eines noves i molt modernes. Això vol dir que en l'aspecte agrícola, malgrat sentir-se veus que parlen de poca rendibilitat i davallada de l'activitat, encara n'hi ha que tenen empena i capacitat per tirar endavant. D'aquestes veus no cal fer-ne cas, estan interessades en la promoció i l'especulació urbanística (d'aquest tema se'n parla encertadament en el dossier del passat núm. de TOSQUIJA). Caldrà que Sant Galderic s'hi faci de valent, perquè la maltempada que plana damunt la pagesia d'aquestes contrades és d'una forta negror.

LLUÍS BALL-LLOSERA

*Dinar i sardanes a la festa
de St. Galderic i benedicció de tractors*

Fira Comarcal de Sant Miquel

*Vilobí va participar
a la Fira Comarcal
de Sant Miquel, a Hostalric*

*Gravació
de RNE*

Cinc hores de goigs

Fa un parell de mesos, el dia 19 d'octubre, l'ermita de les Fonts de Salitja fou escenari i testimoni d'una gravació radiofònica. Un equip de Ràdio Nacional es desplaçà des de Madrid i Barcelona per a gravar les veus dels gojaires.

La cosa va començar un dia d'estiu. Tot escoltant la programació musical d'aquesta emissora, la 2 clàssica, un espai anomenat "Tradició Oral", va fer-nos adonar que en el nostre municipi tenim un grup de cantaires que durant anys lluiten perquè una de les tradicions més populars i antigues de Catalunya no desapareixi. Aquest seu zel a mantenir viva aquesta tradició, tant pel que fa al cant com a la manera de fer-se escoltar sortint de nit per carrers i masies, bé valia la pena de poder ésser conegut per un dels pocs programes interessats a salvaguardar tot un llegat de tradició musical.

Posats en contacte amb la realitzadora del programa es veié la conveniència de gravar-los, i així, a més d'ésser radiats en l'esmentat programa passaran a formar part per sempre d'un arxiu sonor de música tradicional que engruixirà tot un patrimoni històrico-músico-cultural del país. Un dissabte a la tarda, dues colles de gojaires, els de Brunyola i els de Salitja, amb moltes ganes i entusiasme anaren desgranant cançons a la llaor de diferents sants i santes, cobles del Ram, goigs de Pasqua..., etc. En total foren unes cinc hores de gravació, i una vintena de peces cantades, repartides en tres grups. La colla de Brunyola composta per nou gojaires (entre ells un de Vilobí). La colla de Salitja, d'adults, de vuit components

i el tercer grup de catorze joves, nois i noies també de Salitja que s'esforcen per tal que al seu poble, un dels pocs que encara manté viva la tradició dels goigs, no hi desaparegui. Endavant!

DORA SANTAMARIA

*De dalt a baix, colla de gojaires de Brunyola,
colla jove de Salitja, i colla d'adults de Salitja.
Aquí sota, unitat mòbil de RNE.*

Acords d'Ajuntament

SESSIÓ ORDINÀRIA
DEL DIA 8 D'AGOST DE 1991

1. APROVACIÓ SESSIONS ANTERIORS:
—ordinària i extraordinària del dia 4 de juliol d'enguany.
2. APROVACIÓ FACTURES
—Aprovació de factures, per import total de 1.742.018 ptes.
3. LICÈNCIES D'OBRES
Atorgament de les següents llicències urbanístiques:
—Josep M. Pasqual i Barceló, reformes al mas de can Rodó.
—Jordi Xandrich i Francisco, reforma i ampliació masia a can Castanyer de Sant Dalmai.
4. PADRÓ MUNICIPAL D'HABITANTS
—Aprovació de la Renovació quinquenal del Padró Municipal d'Habitants, resultat:
—TOTAL HABITANTS DEL MUNICIPI: 2.083
HOMES: 1.092 DONES: 991
Per nuclis: SALITJA: 321
SANT DALMAI: 399
VILOBÍ: 1.363
5. AMPLIACIÓ DE 10 LICÈNCIES DE TAXIS
S'aprova l'Ordenança Municipal de funcionament del servei discrecional de transport públic de viatgers en vehicles de fins a 5 places, inclosa la del conductor.
S'aprova l'ampliació de deu llicències de taxis amb parada a l'aeroport de Vilobí d'Onyar.
Es convoca concurs públic per accedir a les deu llicències convocades.
S'aproven les bases per concursar a l'ampliació esmentada.
S'aprova exposar al públic els anteriors acords.
6. ADQUISICIONS
S'aprova adquirir 45 fitons per instal·lar a diverses voreres del poble de Vilobí.
7. RAMPA DE MONOPATÍ
S'acorda postposar l'adquisició de rampa de monopatí, degut a l'elevat cost de la instal·lació.
8. APROVACIÓ COMPTES 1990
S'acorda aprovar l'estat de comptes de l'Ajuntament de l'exercici de 1990.
9. CALENDARI DE FESTES LOCALS
S'aprova proposar al Departament de Treball les següents festes locals, per l'any de 1992.
SALITJA: 16 d'ABRIL i 20 de JULIOL
VILOBÍ: 16 d'ABRIL i 20 de JULIOL
SANT DALMAI: 16 d'ABRIL i 7 de SETEMBRE
10. SUBVENCIONS A ASSOCIACIONS
Per activitats culturals i festives
—Cavalcada de Reis: 200.000 ptes.
—Col·legi "Josep Madrenys": 350.000 ptes.
—Esplai de Vilobí: 500.000 ptes.
—Festa Major de Salitja: 350.000 ptes.
—Festa Major de Sant Dalmai: 350.000 ptes.
—Festa Major de Vilobí: 650.000 ptes.
—Concurs de Cançó de Salitja: 300.000 ptes.
—Quintos de Vilobí 1991: 100.000 ptes.
Per activitats esportives
—Vilobí Club de Futbol: 1.500.000 ptes.
—Club Patí Vilobí: 125.000 ptes.
—Futbol Sala: 68.000 ptes.
11. PROJECTE D'ASSEGURANÇA DE RESPONSABILITAT CIVIL I MULTIRISC
S'acorda contractar pel procediment d'adjudicació

TANCAMENTS D'ALUMINI P.V.C. I VIDRE PER OBRA NOVA I REHABILITACIÓ

- ✓ Finestres
- ✓ Portes
- ✓ Correderes
- ✓ Mampares de bany
- ✓ Divisions modulars, despatxos
- ✓ Tancaments i tota modalitat de decoració en alumini
- ✓ Miralls, vidres decoratius i jardineres

Pressupostos sense compromís

ALUMINI, garantia europea en anoditzats i lacats P.V.C., perfils i sistemes VEKA, núm. 1 a Europa.

Estem al Carrer Ripoll, 30-32 (xamfrà carretera Castanyet) — Telèfon 84 13 67

SANTA COLOMA DE FARNERS (Girona)

Gràcies per la vostra atenció

directe, l'assegurança de responsabilitat civil de l'Ajuntament i dels seus membres, i l'assegurança de multirisc, per a les instal·lacions i bens municipals, així com invitar a diverses empreses asseguradores a què presentin la seva proposta.

12. PLA OCUPACIONAL 1991

S'acorda acceptar la subvenció atorgada pel Departament de Treball, per import de 666.000 ptes., que es destinarà a contractar personal en atur, per executar el projecte presentat, anomenat "Manteniment i neteja de recs i rieres".

13. PLA ÚNIC D'OBRES I SERVEIS

DE CATALUNYA QUADRIENNI 1992-1995

S'acorda convocar expressament sessió extraordinària per deliberar quines obres i projectes s'acorden sol·licitar al Pla únic d'obres i serveis de Catalunya, pels propers 4 anys.

14. ESCRITS I RESOLUCIONS

El Ple acorda donar-se per assabentats de les resolucions adoptades per l'alcaldia, següents:

—Aprovació transmissió de la llicència municipal d'autoturisme núm. 19, de Cristine Heenes a Joan Berenguer.

SESSIÓ EXTRAORDINÀRIA
DEL DIA 12 DE SETEMBRE

1. PLA ÚNIC D'OBRES I SERVEIS DE CATALUNYA
QUADRIENNI 1992-1995

Per majoria absoluta, es decideix sol·licitar al Pla únic d'obres i serveis de Catalunya, quadrienni 1992-1995, les següents obres:

NOTES INFORMATIVES

ACTIVITATS ORGANITZADES
PER L'ÀREA DE CULTURA DE L'AJUNTAMENT

GIMNÀSTICA PER ADULTS

Professora: Dolor Guillamí
Durada del curs: de novembre a juny
Horari: els dimarts de 8'30 a les 10 del vespre.
Lloc: Gimnàs del col·legi
Inscripcions: A les oficines municipals

CURS DE CATALÀ PER ADULTS

Professora: Mercè Rabionet
Durada del curs: de gener a juny
Horari: els dilluns de 9 a 10,30 del vespre
Lloc: baixos de l'Ajuntament
Inscripcions i informació: oficines municipals

EXPOSICIÓ D'ARTS PLÀSTIQUES

Exposa: Grup MEMÉ DETRÀS
Dies d'exposició: 21 a 29 de desembre
Horaris:
- 22 i 29, d'11 a 2 del migdia.
- Resta de dies: de 6 a 9 del vespre.
- Dia de Nadal: tancat.

MEDI AMBIENT: PILES BOTÓ

Aquest tipus de piles, un cop usades poden dipositar-se a l'estanc Danís i a l'Ajuntament.

TELÈFONS PÚBLICS D'INTERÈS

Assistent social (dijous, de 12 a 2 del matí)
Serveis tècnics (divendres, de 10 a 1 del matí)
TOSQUIJA (dilluns, de 10 a 12 de la nit)
Cambra Agrària (matins de 10 a 1)
Tel. compartit: 47 41 77
GUARDERIA INFANTIL 47 31 25
DISPENSARI MÈDIC 47 41 12
AJUNTAMENT 47 30 26
Fax 47 40 20

RELOTGERIA

*Reparació de tot tipus de rellotges
Especialitat en rellotges de paret*

c/ Ballesteries, 45 - tel. 21 69 19

17004 GIRONA

Acords d'Ajuntament

1a. Urbanització del passeig de la Crosa, aquest carrer circumvalaria el nucli de Vilobí, pel costat nord, des de can Boadella fins al castell.

2n. Local polivalent, per activitats esportives, lúdiques i culturals.

S'acorda encarregar els treballs de redacció dels projectes esmentats als serveis tècnics del Consell Comarcal de la Selva.

2. APROVACIÓ PROJECTE

D'OBRES I ACTUALITZACIÓ DE PREUS

Aprovació inicial del projecte d'urbanització dels carrers anomenats Cinto Verdaguer, travessia Cinto Verdaguer i travessia Joan Maragall.

Aprovació de la revisió del pressupost del projecte "Urbanització dels carrers Pere Antoni i Joan Maragall", atès que amb el pressupost anterior, l'obra no es pot executar.

—Pressupost actualitzat: 32.812.145 ptes.

3. AUTORITZACIÓ DE PAS AL RAL·LI

D'ESPANYA-CATALUNYA (COSTA BRAVA)

S'acorda autoritzar el pas pel terme municipal, del Ral·li Espanya-Catalunya (Costa Brava), segons el recorregut marcat

SESSIÓ ORDINÀRIA
DEL 26 DE SETEMBRE DE 1991

1. APROVACIÓ SESSIONS ANTERIORS

—Ordinària i extraordinària celebrades els dies 8 d'agost i 12 de setembre, respectivament.

2. APROVACIÓ DE FACTURES: S'aprova la relació de factures pendents, per import total de 2.876.829 ptes.

3. REVISIÓ D'ORDENANCES FISCALS

S'acorda estudiar la revisió de les ordenances fiscals següents:

—Recollida d'escombraries

—Tarifes Llars d'Infants.

S'acorda estudiar la implantació de l'Ordenança Fiscal sobre Activitats Econòmiques.

4. CONTRACTACIÓ DE LES OBRES

D'URBANITZACIÓ DELS CARRERS JOAN

MARAGALL, PERE ANTONI I COLINDANTS.

S'acorda contractar pel procediment de concurs públic, les obres següents:

1a Fase "Urbanització dels carrers Cinto Verdaguer, travessia Cinto Verdaguer i travessia Joan Maragall", per executar en el darrer trimestre d'enguany.

2a Fase "Urbanització dels carrers Pere Antoni i Joan Maragall, per executar durant el primer trimestre de 1992.

El pressupost total de licitació és de 46.744.910 ptes.

5. SOL·LICITUD DE CONCERT ECONÒMIC

AMB EL DEPARTAMENT DE SANITAT, PEL MANTENIMENT DEL CONSULTORI MUNICIPAL.

Sol·licitar al departament de Sanitat de la Generalitat de Catalunya, concert econòmic, mitjançant el qual el manteniment del Consultori municipal, seria compartit entre l'Ajuntament i Sanitat, permetent així mateix, donar un millor servei a la població.

6. PLA FEDER 1992-1993

**BANCO
POPULAR
ESPAÑOL**

trobareu la revista
TOSQUIJA

*a ca l'Emília, a ca la Rossita,
a ca la Joana i a l'estanc
de Vilobí d'Onyar*

COMPTES DE LA FESTA MAJOR 1991 DE VILOBÍ D'ONYAR

Com cada any, la Comissió de Festes fa públiques les dades econòmiques de la festa d'enguany.

INGRESSOS	PTA
Aportació de veïns	1.092.725
Publicitat	876.000
Bar de la festa	2.824.033
Ajuntament	600.000
Firaires	275.000
Altres	130.000
Interessos	21.538
TOTAL INGRESSOS	5.819.096

DESPESES	
Orquestres i conjunts	2.415.000
Despeses del bar	1.171.516
Impremta i publicitat	611.961
Cercavila i castellers	279.555
Activitats per mainada	200.000
Engalanament	24.562
Neteja	80.000
Energia	80.000
Truitada	38.687
Vigilància i seguretat	112.900
Assegurances	30.482
Àpats orquestres	105.538
Drets d'autor	27.646
Taules i cadires	94.673
Varis i diversos	22.267
Altres despeses	25.290
Sopar col·laboradors	100.000
TOTAL DESPESES	5.420.077

RESUM D'EXPLOTACIÓ	
Ingressos	5.819.096
Despeses	5.420.077
Benefici d'explotació	399.019

CAIXA	
Saldo anys anteriors	828.725
Benefici any 91	399.019
RESTEN EN CAIXA a 12-11-91	1.227.744

- LLICÈNCIES TAXIS**
- 1r. Joan Mallorquí i Carreras
 - 2n. Xavier Cufí i Frigola
 - 3r. Joan Saus i Vendrell
 - 4t. Salvador Subirós Clara
 - 5t. Ferriol Martorell i Carreras
 - 6è. Joan Francesc de Silva Pereira
 - 7è. Joan Juana i Torrent
 - 8è. Josep M. Carreras i Horta
 - 9è. Lluís Prunell i Palahi
 - 10è. Joaquim Mongé i Vilarnau

S'acorda sol·licitar la inclusió als Fons Estructurals Comunitaris, les obres de millora de la xarxa viària municipal següents: Pavimentació del camí de can Bells, des de la carretera de Girona a Santa Coloma, el pressupost d'execució és de 13.924.779 ptes. Pavimentació del camí d'accés a Salitja, per can Valls, el pressupost d'execució és d'11.931.518 ptes.

SESSIÓ EXTRAORDINÀRIA
DEL DIA 9 D'OCTUBRE DE 1991

TEMA ÚNIC: APROVACIÓ DELS PROJECTES D'OBRES I LES MEMÒRIES DE SOL·LICITUD AL PLA ÚNIC D'OBRES I SERVEIS DE CATALUNYA, QUADRIENNI 1992-1995

Els projectes d'obres que s'aproven són:

1a "Urbanització del passeig de la Crosa del nucli de Vilobí d'Onyar".

—Pressupost de l'obra: 72.628.417 ptes.

Finançament previst:

—Subvenció sol·licitada: 29.995.537 ptes.

—Contribucions especials: 29.051.366 ptes.

—Ajuntament: 13.581.514 ptes.

Any d'execució: 1992

2a "Local polivalent, per activitats esportives, lúdiques i culturals"

—Pressupost de l'obra: 133.920.521 ptes.

Finançament previst:

—Subvenció sol·licitada: 66.960.261 ptes.

—Subvenció amb altres plans, o crèdit:
33.480.130 ptes.

—Ajuntament: 33.480.130 ptes.

Anys d'execució: en 3 fases, 1993, 1994 i 1995.

SESSIÓ ORDINÀRIA
DEL DIA 31 D'OCTUBRE DE 1991

1. APROVACIÓ SESSIONS ANTERIORS

—Ordinària i extraordinària celebrades els dies 26 de setembre i 9 d'octubre respectivament.

Aprovació de factures per import total d'1.881.414 ptes.

3. LLICÈNCIES D'OBRES

Atorgaments de les següents llicències urbanístiques:

—Faustino Garrancho i Jorquera, per reforma de la fruiteria emplaçada a la plaça Nova de Vilobí.

—Anna Vilarnau i Bagudanch, per obres menors a la travessia de cal Nissó, 3 de Vilobí.

—Josep M. Jou i Portella, per obres menors al c/ Sant Narcís, 1 de Vilobí.

—Roser Aymerich i Taberner, per reparació de teulada a can Bosch de Vilobí.

—Miquel Mató i Boada, per adequació de cobert a can Fradera de Vilobí.

—Miquel Mató i Boada, per modificació annex a habitatge de can Fradera de Vilobí.

—Josep Pons i Barrot, per construcció de magatzem agrícola a can Davesa de les Fonts de Salitja.

—Josep Campmol i Simón, per construcció de garatge agrícola a can Bells de Sant Dalmai.

—Carme Vives, per reforma de la rectoria de Sant Dalmai.

4. REVISIÓ ORDENANCES FISCALS

S'acorda modificar les ordenances següents:

—Per la prestació del servei de recollida d'escombraries.

—Per la prestació del servei de Llar d'Infants.

S'acorda igualment aprovar l'ordenança fiscal d'Impost sobre activitats econòmiques, amb un coeficient d'increment de l'1,4%, sobre les quotes aprovades per Hisenda.

Les noves tarifes aprovades són les següents: (annex 1)

5. ADJUDICACIÓ LICÈNCIES DE TAXIS

S'acorda ratificar l'acord del Tribunal qualificador respecte a les adjudicacions de llicències de transport públic de viatgers (taxis), segons la convocatòria i bases aprovats per aquest Ajuntament.

Les adjudicacions han estat a favor dels senyors que consten en la relació del requadre de la pàg. 39.

6. APROVACIÓ DE MODIFICACIÓ DE CRÈDITS 1/91 DEL PRESSUPOST VIGENT

S'acorda aprovar l'expedient de modificació de crèdits núm. 1/91 del pressupost vigent.

ACTIVITATS PROGRAMADES PER LA COMISSIÓ DE CULTURA DE L'AJUNTAMENT

S'acorda donar-se per assabentats de les activitats culturals programades per aquesta temporada per la Comissió de Cultura d'aquest Ajuntament.

(Aquestes activitats es publiquen en l'apartat de notes informatives).

9. ESCRITS, RESOLUCIONS I ALTRES TEMES

S'acorda donar-se per assabentats dels temes següents:

Annex 1

a) Taxes

Taxes recollida domiciliària:

—Per cada habitatge unifamiliar: 8.000 ptes./any.

Taxes recollida comercial/industrial:

—Hotels, fondes, pensions, residències en règim de dormir i esmorzar: 24.000 ptes./any.

—Restaurants: 70.000 ptes./any.

Per cada habitació disponible al públic: 300 ptes./any

—Bars cafeteries, pubs i anàlegs: 16.000 ptes./any

—Botigues i despatxos de fins a 5 treballadors: 10.000 ptes./any (inclosos bancs i caixes d'estalvis, agències i anàlegs)

—Supermercats de fins a 5 treballadors: 24.000 ptes./any

—Tallers mecànics, fusteries i en general tots tipus de tallers artesans de fins a 5 treballadors: 10.000 ptes./any

—Locals comercials i/o industrials de 5 a 15 treballadors, o amb activitats que comportin un volum de deixalles especial: 24.000 ptes./any (no inclosos en la relació anterior).

Suprimir els paràgrafs que s'assenyalaren de l'article 6è de l'ordenança vigent: "...Els comerços, magatzems i similars situats en un immoble juntament amb l'habitatge tindran una reducció de 2.000 ptes./any, respecte a la suma de les dues quotes que els correspondria pagar.

Els tallers i petites indústries situats en un immoble juntament amb l'habitatge tindran una reducció de 2.000 ptes./any respecte a la suma de les dues quotes que els correspondria pagar".

b) Preus públics. Serveis municipal de Llar d'Infants.

1.1. Modificar les tarifes del servei municipal de Llar d'Infants, segons es descriu següentment:

1a. Per drets de matrícula, per curs i alumne: 5.000 ptes./any

2a. Assistència i estança en horari de 9 a 12 i de 3 a 5, per cada alumne: 8.500 ptes./any

3a. Horari de migdia 12 a 3, per alumne: 4.500 ptes./mes

4a. Per a la utilització dels serveis en dies únics i caràcter no periòdic, en horari de matí, tarda, per cada alumne: 2.000 ptes./dia

5a. Per la utilització dels serveis en dies únics i caràcter no periòdic, durant tota la jornada: 3.000 ptes./dia

6a. Per la utilització dels serveis en hores eventuais compreses dins l'horari de 12 a 3, per a nens que assisteixin a la Llar amb caràcter fix: 350 ptes./hora

1.2. Suprimir de l'apartat C de l'annex a la reglamentació general dels preus públics, el paràgraf següent: "... Aquest dret es pagaran una sola vegada en el cas que el nen assisteixi d'una forma continuada a la Llar, però seran exigibles novament quan un mateix infant deixi d'assistir a la Llar durant un curs escolar..."

1.3. Reconèixer el dret a no pagar novament matrícula pels infants matriculats durant l'exercici de 1991 i anteriors, atès que les condicions en què van ingressar a la Llar, queden establerts com a drets reconeguts.

—Necessitat de sol·licitar autorització al Departament de Governació, per celebrar el joc de la quina durant les festes nadalenques, tot i que es faci sense ànim de lucre.

—Intenció del municipi de Sant Martin Lacaussade (Gironde), França, d'agermanar-se amb el nostre municipi. S'acorda delegar a la Comissió de Cultura les gestions d'aquest possible agermanament.

—Informe emès per l'ITEC, sobre l'estat d'edificis inspeccionats, amb patologies estructurals (aluminosi), i informació sobre subvencions a construccions afectades.

Futbol

VILOBÍ C.F.

L'equip de TERCERA DIVISIÓ ha tingut un començament de temporada molt fluix, les lesions i els nous fitxatges no han acabat d'encaixar a l'equip. En Benet Masferrer, responsable màxim del seu funcionament, opina que l'equip necessita confiança i una victòria important fora de Vilobí, d'aquesta manera ens treuríem els negatius i jugaríem molt més tranquils. Diu també que dominem molt l'esfèrica i que la jugem bé, sols falta tirar a porta moltes més vegades, i perdre la por de no fer gol. Per reforçar l'equip s'ha fet un nou fitxatge, en TONI LÓPEZ MARTÍNEZ, procedent del SANT ANDREU i format en els equips inferiors del F.C. BARCELONA.

També cal anunciar la retirada del futbol actiu d'un dels jugadors més carismàtics i exemplars en tots els aspectes de la història del VILOBÍ, CF. Després de 10 temporades com a jugador, en JOAN GELADO COMALADA diu ADÉU a tot un poble que sempre l'ha tingut per un dels millors de la plantilla. Des d'aquestes pàgines et desitgem el millor.

Plantilla dels JUVENILS-LLIGA NACIONAL

Quant a l'equip de LLIGA NACIONAL JUVENIL, cal destacar l'excel·lent trajectòria en els partits jugats fins ara; ocupa el primer lloc de la classificació i amb moltes possibilitats d'assolir al final un lloc d'honor.

El seu porter Francesc Estañol i Torrent va ser convocat per la Federació Catalana de Futbol per jugar el partit corresponent al CAMPIONAT DE SELECCIONS

TERRITORIALS SUB-17 que disputaven la Selecció Catalana i la Selecció d'Aragó.

Amb motiu de les moltes dades lliures a dins del Campionat de lliga, la Federació Catalana de Futbol va creure oportú organitzar un torneig de caràcter amistós i en sistema de lliga que enfrontés els equips catalans de LLIGA NACIONAL JUVENIL i els de la DIVISIÓ D'HONOR, sota el nom de COPA CATALUNYA.

Els propers partits seran: el 29 de desembre: VILOBÍ-PREMIÀ; el 19 d'abril: MONTAÑESA-VILOBÍ; el 26 d'abril: VILOBÍ-BARCELONA i el 3 de maig: PREMIÀ-VILOBÍ.

FUTBOL CASATS I SOLTERS FESTA MAJOR 1991

CASATS... ben tips de pollastre... mai no poden arribar a guanyar el partit...

SOLTERS... tenen força... i la clau, molta juventut... alguna vegada perdran el partit...

Campionat de botifarra Escacs

CAMPIONAT DE BOTIFARRA

Amb la participació de 236 parelles, se celebrà el tradicional CAMPIONAT DE BOTIFARRA en la FESTA MAJOR, enguany organitzat per l'ASSOCIACIÓ FUTBOL SALA DE VILOBÍ. La resposta de la gent fou molt bona, degut a la gran quantitat de premis i a la qualitat d'aquests; tot i que una forta pluja a les primeres eliminatòries feia pensar en la suspensió del CAMPIONAT, la paciència dels participants i la distribució per tota l'escola, varen fer que el CONCURS fos tot un èxit.

Campions i sots-campions
del campionat

ESCACS - VILOBÍ APA

L'11 de setembre passat, dins els ACTES DE LA FESTA MAJOR se celebrà el I TORNEIG QUADRANGULAR d'Escacs actiu per equips. En aquest torneig es comptava amb la presència dels jugadors més destacats de l'àmbit provincial.

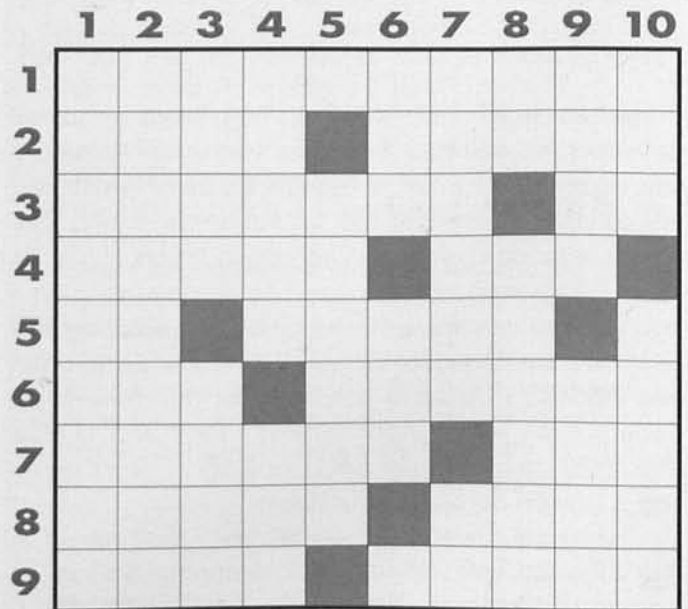
La classificació va ser la següent:

1r Selecció combinada AVENIR FANALENC-GUÍXOLS;
2n Escacs SALT; 3r TORDERA, CE i 4t Escacs VILOBÍ - APA

Actualment estem celebrant el nostre CAMPIONAT SOCIAL amb participacions de 14 jugadors distribuïts en dos grups de 7.

LLUÍS MOLINS

Mots encreuats

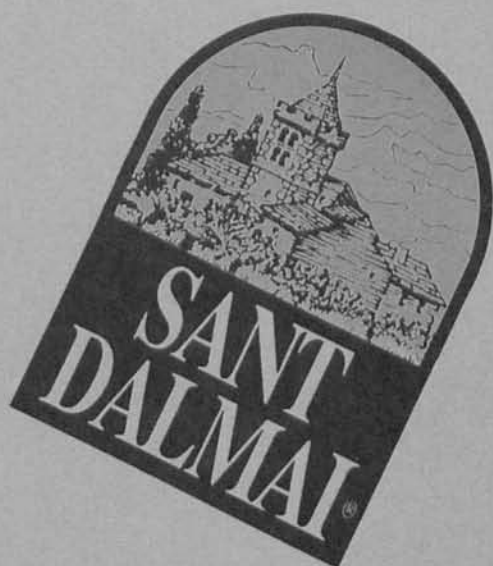
HORIZONTALS: 1. Lliscant pel vertical, caràcter nacional. 2. Unit per l'amistat amb algú. Principi vital de l'home. 3. Allò que està destinat a cenyir la cintura. N'hi falta una per ser practicant. 4. Obstrucció de l'intestí. Un home anglès. 5. Vocal rep. Baralla. Un romà. 6. Nen. Que no té cap valor, fem. pl. 7. Indicació del lloc on habita. Irritació violenta. 8. Malaltia infecciosa. Al revés, que té un to aspre. 9. Ve de l'1 vertical. Una dalla espatllada.

VERTICALS: 1. Devoció a la pròpia nació. 2. Semblant al midó, pl. 3. El setè art. Quatre consonants diverses. 4. Símbol cristià primitiu que consistia en un peix. No arriba a ser vertical del tot. 5. Zero. Ús, costum. 6. Nard sense cua. Corrua. Cinquanta. 7. Que presenta una anomalia. Gos. 8. Liti. Alzina jove. 9. Títol que tenen alguns prínceps mahometans. Zona de bolets en forma d'anell. 10. Mot amb què en el llenguatge infantil s'acompanya l'acció de destapar-se els ulls. Petit antílop semblant a una cabra que viu als Pirineus.

M. CARME SOLÀ

SOLUCIONS:

HORIZONTALS: 1. Nacionalitat. 2. Amic. Anima. 3. Cinturó. Alt. 4. lleus. Man. 5.00. Sarau. 1. 6. Nin. Nul·les. 7. Adrega. Ira. 8. Lepre. cnor. 9. Isme. LAALD. **VERTICALS:** 1. Nacionalisme. 2. Amfitodes. 3. Cine. NRP. 4. Ictus. Ere. 5.0 Usanga. 6. Nar. Rua. L. 7. Anòmal. Ca. 8. Li. Aulina. 9. lman. Erol. 10. Tal. Isard.

Sant Dalmai, S.A.

PRODUCTES PURS DEL PORC

PAISATGES A L'ABAST

Veï aquí una imatge ben pròpia de l'hivern; neu, aigua glaçada i arbres despullats.

Les pomeres arrencades com un exèrcit perfectament instruït. Un exèrcit vegetal on les branques verticals serien les baionetes i les saques, les botes dels soldats esfondrades a la neu.

Si l'arrencament no fos perfecte ens suggeriria la retirada dels derrotats exèrcits de Napoleó, després de les campanyes de Rússia. Que diferent d'un arbre fruïter ben florit o la primavera o carregat de fruita a l'estiu.

Diferent també dels arbres fruiters de 40 o 50 anys enrere, situats al bell mig d'un camp o a la vorera d'un marge o d'un rec.

Arbres que quan la mainada no disposava de televisions o màquines escura-butxaques, en coneixia perfectament la seva situació; quasi diria que els tenia

gravats al cervell amb corbes de nivell i toi. És que de fet, una de les poques distraccions dels marrecs d'aquell temps era anar a robar fruita. Bé, una poma o un préssec per la set o un grapat de nespres o cireres no crec que se'n pugui dir robar. Era divertit el ritual per arribar a l'arbre escollit; era com una pel·lícula de "suspens". Un vailet anava al davant, avançant ajupit darrere un marge o per darrere les bardisses. Quan veia el camp lliure amb un xiulet cridava els del darrere perquè fessin uns passos més cap a la fruita prohibida, i així fins arribar-hi.

Els arbres i la seva localització els coneixiem un per un.

Un arbre que va fer història, i el veig com si fos ara, era el cirerer de can Roscada. Situat a un camp prop de l'Onyar, era possible arribar sense ésser vist a uns 20 metres de la seva soca. Abans de tocar les cireres ja en gaudies amb la visió del seu vermell brillant per entre el fullam verd.

JOAQUIM PUIGVERT I PASTELLS

